

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวอากรณไทยกับความสามารถ
ในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม
โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ

ห้องสมุดนักจิตวิทยา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาณพนธ์

ของ

ธีรชัย อ้นอารี

๑๑ พ.ค. ๒๕๓๕

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถ
ในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม
โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ

บทคัดย่อ
ของ
ธีรชัย อ้นอารี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2532

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ
โครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่สาม และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในด้าน
ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม
ปีการศึกษา 2531 ของโรงเรียนชุมชนแสงชูทิศ จำนวน 270 คน ได้จากการสุ่ม
แบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 วัดความเข้าใจโครงสร้าง
ไวยากรณ์ไทย และฉบับที่ 2 วัดความสามารถในการเขียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และ t - test
ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 $P < .001$

2. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียน
ของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .001$

CORRELATION BETWEEN THE UNDERSTANDING OF THAI GRAMMAR AND
THE WRITING ABILITY OF MATHAYOMSUKSA III' STUDENTS,
CHUMSAENGCHANUTID SCHOOL

AN ABSTRACT
BY
THEERACHAI ONAREE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1989

The purpose of this research was to study the relationship between the understanding of Thai grammar and writing ability of the students in Mathayomsuksa III, and to compare the difference between male and female students in their understandings of Thai grammar and writing ability.

The sample of this study consisted of 270 students of Mathayomsuksa III within the academic year 1988 of the Chumsaengchanutid School.

The instruments were 2 sets of tests ; the understanding of Thai grammar and the writing ability tests. The statistics for analyzing the data were the Pearson Product Moment Correlation and t - test. The results were ;

1. The understanding of Thai grammar and writing ability were correlated significantly ($P < .001$).

2. The understanding of Thai grammar and writing ability were significantly higher for the female students than for the male students ($P < .001$).

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจําปีและคณะกรรมการสอบไคพิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
(มศ.วิฑูร โสภวงศ์)

..... กรรมการ
(มศ.ประนท เค้าฉิม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(มศ.วิฑูร โสภวงศ์)

..... กรรมการ
(มศ.ประนท เค้าฉิม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(มศ.โมรี ชื่นสำราญ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...๓... เดือน...พฤษภาคม... พ.ศ. ๒๕๓๒.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เพราะได้รับความเมตตาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิพุธ ไสยวงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต เค้าฉิม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างค้ำใจ ซึ่งผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ โมรี ชื่นสำราญ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่า และท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ทองเคื่อน ศาสตราจารย์ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะที่มีค่าอันจะทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณอาจารย์ นวลศรี มีเยี่ยม อาจารย์มะลิ โรจนาศีร์วัฒน์ อาจารย์สมจิตร พิมพ์พันธุ์ อาจารย์ศุภวรรณ เล็กวิไล อาจารย์สิริพร ทองทอ อาจารย์อรุณี อักษรคิมรุ และอาจารย์ปรางค์ วิจิตรโชติ ที่กรุณาให้คำแนะนำที่มีค่าในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณ ผู้บริหาร คณาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนแม่ระมาดวิทยาคม โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ และโรงเรียนโพธิ์วิทยาคม ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการทดสอบเป็นอย่างดี ตลอดจนอาจารย์ชมภูษุฑ เกษปญญา ที่กรุณาช่วยตรวจข้อสอบ

ขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่ช่วยเหลือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอขอบคุณ คุณธงชัย มั่นคง คุณสุวิทย์ บุญยเนตร และขอบพระคุณ "บุญยเนตร" ทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะพระคุณของ พ่อ แม่ และบูรพจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้วิจัย

ธีรชัย อ้นอารี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการใช้ภาษา	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการเขียน	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการเขียน	16
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	27
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	28
กลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	28
แบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย	28
แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน	33
การดำเนินการรวบรวมข้อมูล	38
การวิเคราะห์ข้อมูล	39
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	43
ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย กับคะแนนความสามารถในการเขียน	44
ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย กับคะแนนความสามารถในการเขียน	45
เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้าง ไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่าง กลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง	49
เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับ คะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่มเพศชายและ กลุ่มเพศหญิง	50
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	52
กลุ่มตัวอย่าง	52
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	52
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
สรุปและอภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	61
ภาคผนวก	6๘
ประวัติผู้วิจัย	96

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	วิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมของแบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้าง ไวยากรณ์ไทย	32
2	เกณฑ์การทรวใจให้คะแนนความสามารถในการเขียน	36
3	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนน ความสามารถในการเขียน	44
4	ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับ คะแนนความสามารถในการเขียน	45
5	ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับ คะแนนความสามารถในการเขียน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย	47
6	ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับ คะแนนความสามารถในการเขียน ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง	48
7	เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย กับคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่ม เพศหญิง	49
8	เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย ระหว่างกลุ่ม เพศชายกับกลุ่มเพศหญิง	50
9	เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มเพศชาย กับกลุ่มเพศหญิง	51

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

จุดมุ่งหมายสำคัญในการใช้ภาษานั้น มุ่งที่จะสื่อสารความรู้ ความคิด และความรู้สึกให้เข้าใจกันเป็นสำคัญ ตามสภาพความเป็นจริง การใช้ภาษาจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ผู้ใช้ภาษามักจะไม่ไ้คำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ใด ๆ ขณะที่ใช้ภาษาในการสื่อสาร แต่ประสบการณ์ในการใช้ภาษาจะช่วยให้ทราบว่า เมื่อไรควรจะใช้ภาษาอย่างไร ให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ดังนั้นการใช้ภาษาที่ดีที่สุดก็คือการใช้ภาษาที่สามารถสื่อสารทำความเข้าใจกันได้สะดวก รวดเร็ว และแจ่มแจ้ง

การสอนไวยากรณ์ในทุกภาษา จึงควรคำนึงถึงความสามารถในการสื่อสารกัน ได้เข้าใจและสามารถที่จะพิจารณาเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยความรู้ ความเข้าใจเรื่องราว ระเบียบแบบแผนของภาษา ประกอบกับการฝึกฝน (ประทีป วาतिकินกร. 2514 : 1) ถ้ายังมีความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษามากขึ้นและดีขึ้นเท่าใด ก็ย่อมใช้ภาษาเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และใช้ได้ดีขึ้นเท่านั้น (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. 2517 : 35) การเรียนรู้ภาษาจึงเป็นเรื่องของการฝึกทักษะ ผู้ที่จะใช้ภาษาได้ดีจะต้องฝึกฝนอยู่เสมอ ในเรื่องนี้ แอนเทรียส ได้แสดงให้เห็นว่า การที่จะใช้ภาษาให้ได้ดีนั้น มิใช่เรื่องที่จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ การใช้ภาษาเป็นเรื่องของการเรียนรู้ ซึ่งต้องอาศัยทั้งวุฒิภาวะและประสบการณ์ (Andreas. 1960 : 339) การจัดประสบการณ์ทางภาษาและการฝึกทักษะจึงมีความสำคัญอย่างมาก

การใช้ภาษามักจะกล่าวรวม ๆ กันเป็นการใช้ภาษาพูดและการใช้ภาษาเขียน การใช้ภาษาพูดอาศัยการฟังและการพูดประกอบกัน ส่วนการใช้ภาษาเขียนก็อาศัย การอ่านและการเขียน การใช้ภาษาทั้งสองชนิดนี้ของมีระบบสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมาย ทางรูปและเสียง จะสามารถสื่อความคิดได้โดยที่การอ่าน การฟัง เป็นกระบวนการ สร้างความคิด และการพูดการเขียนเป็นกระบวนการถ่ายทอดความคิด (วรรณ บัวเกิด, 2520 : 1) ภาษาจึงทำหน้าที่เป็นสื่อความคิด เป็นสะพานเชื่อมความคิด ของมนุษย์ให้ถึงกันได้ ที่กล่าวเช่นนี้ ก็เพราะภาษามีได้เป็นตัวความคิด หากแต่เป็น เพียงสิ่งแทนความคิดเท่านั้น ความคิดของมนุษย์เป็นสิ่งที่นึกเขียนไม่ได้ สิ่งที่นึกเขียน ได้คือ ภาษาซึ่งเป็นตัวแทนความคิด ภาษานั้นทำให้ความคิดปรากฏได้ อารมณ์ ความคิดก็ได้อ ทำให้เข้าใจความคิดไขว่ไขว่ไปได้ (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2517 : 3)

สำหรับการเขียนนั้น ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นความคิดและ ส่วนที่เป็นการเขียน ความคิดเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล บุคคลสามารถพัฒนาความคิดได้ ด้วย การอ่าน การฟัง การพูดคุย และโดยปกติ ถ้าเราอยากเขียนอะไรสักชิ้น ให้คนอื่นอ่าน ก็น่าจะเป็นเพราะมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น เป็นแรงจูงใจให้อยาก เขียนเผยแพร่วิชาการนั้น (ไทยศึกษา, 2527 : 106) ในส่วนที่เป็นการเขียน จึงเป็นการจัดความคิดให้เป็นระเบียบอย่างเป็นเหตุเป็นผลและต่อเนื่องกัน ถ้าสามารถ เขียนออกมาได้ตรงกับที่คิดได้อย่างชัดเจน คนอ่านก็จะสามารถเข้าใจความคิดนั้นได้ แต่ถ้าจัดระเบียบความคิดได้ไม่ดี ไม่ชัดเจน ไม่รัดกุม ก็อาจเกิดปัญหาในการสื่อสาร ทำความเข้าใจระหว่างกัน

การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ความชำนาญเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ ก็เพราะการเขียนต้องประกอบด้วยความสามารถหลายประการ เช่น ความสามารถในการใช้คำ กลุ่มคำ เรียบเรียงเป็นประโยคเป็นข้อความซึ่งต่อเนื่องกับความหมาย เป็นเรื่องราว การเขียนจึงมิใช่เป็นเพียงความสามารถในการเปลี่ยนแปลงภาษาพูด

เป็นสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเท่านั้น แต่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ การเขียนเป็นการเลือกความคิด คำ ประโยค ที่มีจุดมุ่งหมายและการจัดประสมการณ์อย่างมีระเบียบ (Allen. 1965 : 147) ซึ่งนักเรียนจะต้องรอบรู้ในสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง ก่อนแสดงออกโดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในค่านลีลา (Style) (บุคคลที่จะเขียนหรือเรียบเรียงความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ก็นั้น ย่อมต้องอาศัยความสามารถหรือสมรรถภาพทางสมองและการค้นคว้าเป็นอย่างมาก) (ผะอบ ไปษะกฤษณะ. 2511 : 6) คิดกับเขียนจึงเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่องกัน การแสดงออกโดยการเขียนจะได้ผลก็ต่อเมื่อเรียบเรียงความคิดได้ชัดเจน แจ่มแจ้ง และเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม จึงจะเกิดผลสมความมุ่งหมาย คือ ความเข้าใจได้ตรงกัน

บุญเหลือ กฤษร (2500 : 79 - 80) กล่าวว่า การเขียนเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดและถูกต้องนั้น จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการ คือ

1. สามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง เขียนให้ผู้อ่านอ่านได้ชัดเจนว่าเป็นตัวอักษรใด
2. สามารถประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง
3. รู้ภาษา เขียนภาษาเป็นวลี เป็นกระสวนต่าง ๆ ตามความนิยมของภาษานั้น
4. ต้องมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้
5. ต้องรู้จักเรียบเรียงและลำดับความคิดนั้นให้ผู้อ่านจับใจความได้สะดวก
6. ต้องรู้จักใช้ถ้อยคำและสำนวนที่แจ่มชัด

แวลเลต (Vallette. 1967 : 131) ได้กล่าวไว้ว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่ของการเรียนภาษา คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อน ต้องอาศัยความรู้พื้นฐานหลายด้าน ความรู้พื้นฐานในการเขียนซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องรู้คือ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำและการเว้นวรรคตอน สิ่งเหล่านี้เป็นปัญหาในการเขียน และก่อให้เกิด

ข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน ซึ่งถ้าปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ก็จะช่วย
ขจัดปัญหาในการเขียนของนักเรียนได้มาก

จากความคิดเห็นต่าง ๆ ดังที่กล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่า การเขียนเป็น
กระบวนการที่ซับซ้อน การที่จะใช้ภาษาเขียนสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน แจ่มแจ้ง
และมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในค่านิยม โครงสร้าง ไวยากรณ์
ของภาษา คำศัพท์ และการเลือกใช้คำสำนวนที่เหมาะสม ตลอดจนการเรียบเรียง
ความคิดให้เป็นระบบระเบียบเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ อีกทั้งพยายามที่จะเขียนให้น่าอ่าน
น่าสนใจ โดยอาศัยการฝึกฝนจนกลายเป็น "ศิลปะ" รู้จักปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง
ของตนเอง โดยปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่องสม่ำเสมอ

ผลงานวิจัยหลายฉบับ แสดงให้เห็นว่าการเขียนยังมีส่วนบกพร่องในการสื่อสาร
ทำความเข้าใจอยู่เป็นจำนวนมาก

พิทศรี กมลเวช (2508 : 31 - 33) ได้ศึกษาทักษะการเขียนภาษาไทย
ของนิสิตครูศาสตร์ภาคสมทบและภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 216 คน โดยให้นิสิต
ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ผู้วิจัยพบว่า นิสิตภาคสมทบและ
ภาคปกติมีข้อบกพร่องในการเขียนตัวสะกด การเขียนถ้อยคำ ข้อความ และประโยค
ที่เป็นภาษาเขียน และมีข้อบกพร่องในการเว้นวรรคตอน

วีรฉัตร วรรณดี (2518 : 59 - 60) ได้วิจัยเรื่อง "ความรู้พื้นฐาน
หลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย ชั้นปีที่หนึ่ง" พบว่า ความรู้พื้นฐาน
หลักภาษาไทยในด้านการเขียน การใช้สำนวน การลำดับคำ และการลำดับความ
ยังไม่ดีพอ และเนื้อหาหลักภาษาไทยที่นักเรียนตอบผิดกันมาก คือ เรื่องเกี่ยวกับคำ
และประโยค

โชติรี ปราโมช ณ อยุธยา (2519 : 1 - 184) ได้ศึกษาวิเคราะห์
ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 ผู้วิจัยได้ศึกษาสาเหตุต่าง ๆ
ที่ทำให้นิสิตเขียนภาษาไทยผิดพลาด พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

อันใดแก่ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการแบ่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย และข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์

ผู้วิจัยจากภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ (2523 : 111 - 133)

ได้ศึกษาลักษณะความผิดพลาดและลักษณะความบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2518 - 2520 การวิจัยสรุปผลได้ว่า การเขียนภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีทั้งที่ผิดพลาดและบกพร่อง การเขียนผิดพลาด หมายถึง เขียนนิคไวยากรณ์หรือนิคแบบภาษา ส่วนการเขียนบกพร่องเป็นการใช้ถ้อยคำที่ไม่เหมาะสม ไม่สละสลวย หรือไม่กระชับ และสรุปได้ว่างานเขียนของนิสิตทั้งระดับต้นและระดับปลายทุกปีการศึกษา มีความบกพร่องมากกว่าความผิดพลาด

จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ไทยเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อการเขียนของนักเรียนไทย นักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในด้านการนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาไปใช้จริง การใช้คำและการเรียบเรียงถ้อยคำเพื่อสื่อความเข้าใจกัน ยังมีส่วนบกพร่องและผิดพลาดอยู่มาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเทคนิค วิธีสอน และตัวครูผู้สอนเป็นสำคัญ แต่ในปัจจุบันนี้ได้มีการพัฒนาเทคนิค วิธีสอน และตัวรับตำราต่าง ๆ ในหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ โดยมีความรู้ความเข้าใจเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ไทย เป็นเครื่องนำไปสู่จุดประสงค์นั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทราบว่า การพัฒนาการเรียนการสอนดังกล่าวมาแล้ว จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้มากน้อยเพียงใด โดยผู้วิจัยมุ่งใช้แบบทดสอบที่นักเรียนต้องแสดงความสามารถในการคิด เรียบเรียงความคิด เขียนออกมาเป็นภาษาที่สามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ และการแสดงออกทางด้านการเขียนนั้น มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์หรือไม่ เพียงใด และถึงแม้จะมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษากับทักษะในการใช้ภาษามานานแล้ว แต่เครื่องมือที่ใช้ก็ยังมีส่วนจำกัด

(recognition) อยู่มาก ลักษณะนี้อาจทำให้ไม่สามารถอภิปรายผลได้อย่างชัดเจน
ได้ การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้าง
ไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียน
ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ซึ่งเป็นนักเรียนในส่วนภูมิภาค
ไม่มีผู้วิจัยมาก่อน ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
กับความสามารถในการเขียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียน ระหว่าง
นักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาไทยทราบว่า ความเข้าใจ
โครงสร้างไวยากรณ์ไทย จะมีส่วนช่วยสร้างเสริมและสัมพันธ์กับความสามารถในการ
เขียนของนักเรียนหรือไม่มากนักเพียงใด เพื่อจะเป็นแนวทางในการเรียนการสอน
ไวยากรณ์ไทยและการเขียนในระดับนี้ต่อไป
2. ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ครูผู้สอนภาษาไทยทราบถึงระดับความเข้าใจ
โครงสร้างไวยากรณ์ไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อันจะเป็นแนวทางที่จะ
ปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ครูผู้สอนภาษาไทยทราบถึงระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อันจะเป็นแนวทางที่จะปรับปรุงการสอนการเขียนที่เหมาะสมต่อไป

4. ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาไทยทราบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ จะมีผลต่อความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนหรือไม่ อย่างไร เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ในการวางโครงการสอนไวยากรณ์และการสอนการเขียนแก่นักเรียนในระดับนี้ต่อไป

5. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนและแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทยและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรที่จะศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศของนักเรียน แบ่งออกเป็น เพศชายและเพศหญิง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

โครงสร้างไวยากรณ์ไทย หมายถึง โครงสร้างของความคิดที่แสดงออกมาเป็นประโยค ซึ่งประกอบด้วยคำและการเรียงคำที่สื่อสารความเข้าใจกันได้ถูกต้อง

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย หมายถึง ความสามารถในการออกแบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

ระดับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย คัดคะแนนเป็นร้อยละ เทียบกับ
เกณฑ์การประเมินผลการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ดังนี้

ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ ระดับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

80 - 100	ดีมาก
70 - 79	ดี
60 - 69	ปานกลาง
50 - 59	ผ่าน
0 - 49	ต่ำกว่าเกณฑ์

ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถที่จะแสดงความคิด
ออกมา เป็นภาษาเขียนที่ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ จากแบบทดสอบวัดความ
สามารถในการเขียน เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดหรือเจตนาของผู้เขียน

ระดับความสามารถในการเขียน คัดคะแนน เป็นร้อยละ เทียบกับเกณฑ์
การประเมินผลการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ดังนี้

ช่วงคะแนนเป็นร้อยละ ระดับความสามารถในการเขียน

80 - 100	ดีมาก
70 - 79	ดี
60 - 69	ปานกลาง
50 - 59	ผ่าน
0 - 49	ต่ำกว่าเกณฑ์

แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 2 ฉบับดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย เป็นข้อสอบ
แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน เป็นข้อสอบแบบอัตนัย
จำนวน 4 ข้อ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนสงฆูทิศ ปีการศึกษา 2531

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแยกตามหัวข้อได้ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการใช้ภาษา
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการเขียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์และการเขียน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการใช้ภาษา

ภาษา คือ ระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือส่งความคิดถึงกันและกัน (ปรีชา ช่างขวัญยืน. 2517 : 3) เกี่ยวกับเรื่องนี้ นววรรณ พันธุเมธา (2527 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือใช้สื่อสาร ถ่ายทอดความคิดจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ความคิดจะถ่ายทอดกันได้ก็โดยที่ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ระบุระบบของภาษาที่เรียกว่า ไวยากรณ์ ไวยากรณ์ไม่ว่าภาษาใดควรจะทำให้ผู้ส่งสารใช้ถ้อยคำได้เหมาะสมกับปัจจัยต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายของผู้ส่งสาร ผู้ส่งสารอาจต้องการบอกเล่าเรื่องราว บางประการ หรือต้องการให้ผู้รับสารเปลี่ยนพฤติกรรมของตน หรือต้องการทราบเรื่องราวบางอย่างจากผู้รับสาร ถ้อยคำที่ผู้ส่งสารใช้ควรต้องสะท้อนจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสาร

2. เรื่องราวที่ส่งสาร ไม่ว่าผู้ส่งสารจะส่งสารด้วยจุดมุ่งหมายอย่างไร ย่อมต้องมีเรื่องราวที่จะสื่อไปยังผู้รับสาร เช่น ผู้ส่งสารที่ต้องการบอกเล่าย่อมมีเรื่องราวที่จะบอกเล่า ผู้ส่งสารที่ต้องการถามย่อมมีเรื่องราวที่จะถาม ผู้ส่งสารที่

ของการขอร้องย่อมมีเรื่องราวที่จะขอร้อง ถ้อยคำที่ผู้ส่งสารใช้ทองแดงเรื่องราวที่จะถ่ายทอดสู่ผู้รับสาร

3. ความรู้ของผู้รับสาร การถ่ายทอดความคิดจะได้ผลก็ถ้าผู้ส่งสารสนใจผู้รับสาร รู้ว่าผู้รับสารรู้หรือไม่รู้อะไร เรื่องใดที่ผู้รับสารรู้แล้ว ผู้ส่งสารก็ไม่จำเป็นของกล่าวถึงโดยละเอียดเพียงแต่ให้ความรู้เท่านั้น เรื่องใดที่ผู้รับสารยังไม่รู้ ผู้ส่งสารก็ต้องพูดให้ชัดเจนถ้อยคำที่ผู้ส่งสารใช้ควรแสดงได้ว่า เรื่องที่กล่าวถึงนั้นเป็นเรื่องใหม่ ผู้รับสารยังไม่รู้ หรือเป็นเรื่องเก่า ผู้รับสารรู้แล้ว

มนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือของการคิดและแสดงความคิด การใช้ภาษาประกอบไปด้วยบุคคลสองฝ่าย คือ ฝ่ายส่ง ได้แก่ ผู้เขียน ผู้พูด กับฝ่ายรับ ซึ่งได้แก่ ผู้อ่าน ผู้ฟัง ผู้ที่จะใช้ภาษาแต่ละครั้งต้องเป็นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสมอ บุคคลทั้งสองฝ่ายนี้จะใช้ภาษาใดก็ ถ้าวัยเข้าใจหลักภาษาเป็นอย่างดี (ปรีชา ช่างขวัญอิน. 2517 : 2) หลักภาษาหรือไวยากรณ์กับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงมีความสัมพันธ์กัน ในลักษณะที่ไวยากรณ์เป็นตัวแทนของความคิด ซึ่งถ้าภาษาซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดนั้นบกพร่อง กล่าวคือ จักกระบวนความคิดใดก็ดี ไม่ชัดเจน ไม่รัดกุม ก็อาจเกิดปัญหาในการสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน

พูลเลย์ (Pooley. 1957 : 113) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ (grammar) และการใช้ภาษา (usage) ว่า ไวยากรณ์เป็นการศึกษาลักษณะโครงสร้างและระเบียบของภาษา ซึ่งจะทำให้เข้าใจระบบของภาษานั้น ๆ ส่วนการใช้ภาษาเป็นการศึกษาระดับของภาษาและการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจระบบของภาษา เช่น เรื่องประโยค ไวยากรณ์จะบอกว่ารูปแบบและโครงสร้างของประโยคเป็นอย่างไร ส่วนคำและวลีในประโยคนั้นจะถูกต้องเหมาะสมตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการหรือไม่นั้นเป็นเรื่องของการใช้ภาษา

ปรีชา หิชนพงศ์ (2523 : 172) ได้กล่าวไว้ว่า นอกจากจะสอนทักษะการใช้ภาษาโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษากันต่าง ๆ จนครบอย่างเพียงพอแล้ว

ผู้สอนจะการสอนเกี่ยวกับหลักการหรือกฎเกณฑ์ของภาษา โครงสร้างของภาษา ทั้ง โครงสร้างทางเสียงและโครงสร้างทางไวยากรณ์ ทั้งนี้เพื่อผู้เรียนจะไ้รู้และเข้าใจ ลักษณะของภาษาอย่างถูกต้อง สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในภาคการใช้ภาษา ทำให้ การใช้ภาษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อมรา แสงจันทร์ (2514 : 27) ได้สรุปความคิดของนักภาษาศาสตร์ ที่สนใจแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้มีความเห็นว่าความสามารถ ทางภาษาเพื่อการสื่อสารจะประกอบด้วยความรู้ 5 ชนิด คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ของภาษา (rules of grammar)
2. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มของสังคม และ สถานการณ์ (social-cultural rules of use)
3. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (rules of discourse)
4. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ว่ารูปลักษณะของภาษามีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมาก น้อยเพียงใด (probability rules of occurrence)
5. กลวิธีที่จะผลิตผลของภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative strategies)

หลักในการสอนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันได้นั้น ผู้เรียน ควรได้รับการฝึกฝนความรู้ทั้ง 5 ข้อดังกล่าว การสอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นรูปแบบ ภาษาที่เรียน สามารถนำไปใช้ได้จริง ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนจะเห็นความ สำคัญของการเรียน ได้ใช้ความรู้ การฝึกฝน รวมทั้งได้ประสบการณ์ที่ตรงกับชีวิต ประจำวัน และนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่ง ที่จะช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์กับการเขียน

กระบวนการสื่อความหมายเป็นวิธีการทาง "ศิลปะ" ในการสื่อภาษา เพราะในการสื่อความหมายซึ่งไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม ผู้ส่งสารย่อมมีความต้องการที่จะให้ฝ่ายรับสารสามารถรับรู้ความหมายที่ตนส่งไป และเกิดการ "ตอบสนอง" ในสิ่งนั้น ซึ่งการที่จะให้ผู้รับสารสามารถรับรู้ความหมายได้ถูกต้องครบถ้วนตามจุดประสงค์ของผู้ส่งสารนั้น ผู้ส่งสารย่อมต้องอาศัย "ศิลปะ" ในการสื่อความหมาย ทั้งผู้รับเองก็จำเป็นต้องมี "ศิลปะ" ในการรับสาร การที่ความ จึงจะสามารถตอบสนองกลับตรงตามที่คุณส่งสารต้องการ การสื่อความหมายเช่นนี้ จึงจะเรียกว่า เป็นการสื่อความหมายที่ประสบผลสัมฤทธิ์ (เสริมแสง พันธุมสุท. 2527 : 1) การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกไปสู่ผู้อ่าน หลักการเขียนต้องประกอบไปด้วย 2 ชั้น คือ ชั้นการคิด และชั้นการเขียน ทั้งสองชั้นนี้จะแยกจากกันไม่ได้ ผู้เขียนควรเริ่มต้นด้วยการคิดถึงสิ่งใกล้ตัวเองก่อน จากนั้นจึงค่อยคิดไปถึงสิ่งที่อยู่ห่างจากตัวออกไปเป็นลำดับ (สิทธิฯ พินิจภูวนล และคนอื่น ๆ. 2514 : 1) ความคิดเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล เราจะพัฒนาความคิดของเราได้ด้วยการฟัง การพูดคุยหรือด้วยการอ่าน สำหรับการเขียนนั้นเป็นเรื่องของการเขียนอย่างไรให้ความคิดนั้นแจ่มแจ้ง (ไทยศึกษา. 2527 : 106) ดังนั้นการฝึกเขียนจึงเป็นการฝึกในเรื่องของการเขียนเพื่อการถ่ายทอดความคิดเป็นสำคัญ

การคิดที่จะนำไปสู่ขบวนการเขียนนั้น ปรีชา ช้างขวัญยืน (2517 : 100 - 129) ได้เสนอแนวทางไว้ดังนี้

ขบวนการแห่งการเขียนมี 4 ชั้น คือ

1. คิดให้เข้าจุด เมื่อทราบว่าเขียนเรื่องอะไร ต้องคิดถึงสิ่งนั้นอยู่ในวงจำกัด และคิดถึงจุดประสงค์ที่สำคัญจุดเดียว ต้องถามหรือสำรวจตนเองดังนี้

1.1 ข้อมูล หรือแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น

1.2 มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น

1.3 หาจุดสำคัญของเรื่องนั้น

2. จักระเบียบความคิด เมื่อมองเห็นแนวทางและจุดสำคัญของเรื่อง จึงจักระเบียบความคิด หรือจัดลำดับการเขียน มี 3 ประการ

2.1 จัดลำดับเรื่องราว ให้เป็นไปตามลำดับก่อนหลัง เช่น ประวัติหรือที่มาของเรื่อง ซึ่งต้องสอดคล้องกันกับเหตุผล

2.2 จัดลำดับสถานที่ พรรณณารายละเอียดของสถานที่ซึ่งเป็นจริง ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพจนไปค่าย

2.3 การจัดลำดับเหตุผล อาศัยความคิดหรือสิ่งใดที่สำคัญ และมีความคิดอื่นสนับสนุนด้วย จักระบบจากความสำคัญมากไปหาน้อย จากสิ่งคุ้นเคยไปยังสิ่งไม่คุ้นเคย

3. มีความกระชับในเรื่องที่คิด เลือกเขียนสาระหรือสิ่งที่ เป็นประโยชน์ ใช้การสรุป บ่อ และค้นหาหลักฐานประกอบการเขียน ควรคำนึงถึงว่าจะเขียนรายละเอียดมากน้อยเพียงใด สิ่งที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญให้ตัดทอนออก ต้องสื่อความหมายตรงข้อเท็จจริงมากที่สุด

4. แสดงความคิดอย่างแจ่มแจ้ง เมื่อได้แนวทางทั้ง 3 ประการแล้ว ต้องลงมือเขียน เริ่มด้วยการเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ต้องเขียนเรื่องให้น่าสนใจ เขียนประโยคให้สัมพันธ์กัน เมื่อจะขึ้นความสำคัญ ท่อนไหนควรมีย่อหน้า ถ้าปฏิบัติได้เช่นนี้ นับว่าจะเป็นการเขียนที่สมบูรณ์

เพราะฉะนั้นเมื่อกล่าวถึงการเขียน ความถูกต้องในการเขียนนับว่าเป็นสิ่งสำคัญ นอกเหนือจากการลำดับความคิด ความเข้าใจคำศัพท์และการสะกดคำแล้ว ผู้เขียนยังต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับถ้อยคำ สำนวนในภาษา และเข้าใจลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ เช่น รู้จักเขียนภาษาให้เป็นประโยค วลี และเป็นกระสวนที่ถูกต้อง ไวยากรณ์จึงเป็นส่วนประกอบสำคัญประการหนึ่งในการเขียน มีผู้สนับสนุนดังนี้

สเปนเซอร์ (Spencer. 1968 : 1) ได้ให้ความเห็นว่าในการเตรียมการเขียน ก่อนอื่นนักเรียนจะต้องมีความรู้ที่จะสร้างประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หมายความว่าผู้เขียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งเขียนประโยคให้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา ตลอดจนสามารถเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความหรือความเรียงได้

แวลเลต (Vallette. 1967 : 131) ได้ให้ความเห็นว่า การเขียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งเขียนประโยคให้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา ตลอดจนสามารถเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความหรือความเรียงได้

บิลโลว์ (Billow. 1961 : 209) กล่าวว่า ในการที่จะประสบความสำเร็จในการเขียนเรียงความ โดยทั่วไปแล้วผู้เขียนจะต้องมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์เป็นอย่างดี

เกอรรี่ (Gurrey. 1965 : 154 - 161) ได้เสนอวิธีปรับปรุงงานเขียนของนักเรียนไว้ว่า ควรจะปรับปรุงความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การรู้จักจัดลำดับเนื้อเรื่อง การใช้ภาษาที่ชัดเจน และการเขียนที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง

ไมเคิล สมิทตี้ (Michael Smithies. 1972 : 9 - 10) สนับสนุนเรื่องความสำคัญของโครงสร้างไวยากรณ์ที่มีต่อการเขียน เนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การเขียนถูกต้องและได้ความหมาย

บุษุ เหลือ ญุชช (2500 : 19) เสนอความเห็นไว้ว่า ผู้ที่จะเขียนเรียงความได้ ก็ต้องสามารถสร้างประโยคได้ก่อน ถ้าสร้างประโยคไม่ได้ก็ไม่มีอะไรจะมาเขียน

ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (2518 : 80) ได้พูดถึงความสำคัญของประโยคในการเขียนว่า ประโยคเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการเขียน ข้อเขียนที่ดีต้องผูกประโยคถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์และการเขียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์และการเขียน มีขั้นตอน ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์กับการเขียน
2. เพศกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และความสามารถในการเขียน

1. ความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์กับการเขียน

งานวิจัยในต่างประเทศนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาค้นคว้าของไวยากรณ์ที่มีต่อการใช้ภาษาในคำต่าง ๆ พร้อม ๆ กัน มีส่วนน้อยที่ศึกษาเน้นทักษะใดทักษะหนึ่ง จึงขอนำเสนอต่อไปนี้

วิลเลียม เอ แมคคาร์ทนี (William A. McCartney. 1963 : 2375) ได้ศึกษาถึงความรู้และความสามารถในการเขียนของนิสิต โดยให้ทดสอบเรียงความแบบปรนัยกับนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยฮาวาย จำนวน 449 คน ผลการทดสอบปรากฏว่า สามารถใช้แบบทดสอบเรียงความแบบปรนัยวัดความสามารถในการเขียนได้ และในขณะที่เขียนยังสามารถวัดผลความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนเรียงความกับความสามารถด้านอื่น ๆ ได้ เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ ผู้วิจัยยังได้สรุปว่า ความสามารถดังกล่าวล้วนเป็นพื้นฐานอันจะนำไปสู่ความสามารถในการเขียน

คอนเนลล์ (O'Donnell. 1964 : 764) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนในชนบท และเมืองเล็ก ๆ ในนอร์ธ คาโรไลนา ซึ่งมีอายุระหว่าง 17 - 42 ปี จำนวน 201 คน โดยใช้แบบทดสอบ 3 ประเภท คือ แบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ แบบทดสอบความแม่นยำในการใช้ภาษา และแบบทดสอบเรียงความ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับการเขียนเรียงความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยสรุปว่า ความเข้าใจโครงสร้างทางภาษาจะช่วยให้นักเรียน

สามารถปรับปรุงการเขียนของคนได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เพียงเข้าใจในค่าน
โครงสร้างทางภาษาอย่างเดียว จะช่วยให้การเขียนก็เยี่ยมได้ ทั้งนี้เพราะการเขียน
มีกระบวนการที่ซับซ้อนนั่นเอง

โรนัลด์ วาร์ดฮาugh (Ronald Wardhaugh. 1967 : 427 - 429)
แห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกน ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียน
เรียงความ และความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ของนักเรียนมัธยมปลาย เพื่อต้องการ
ทราบว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความจะสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์
ปรีวรรต (Transformational Grammar) ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์แบบเก่า
(Traditional Grammar) และความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ (Analogy)
หรือไม่ และต้องการหาว่าความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ของนักเรียนขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียน
(grade) หรือไม่ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมปลายเกรด 10, 11
และ 12 ชั้นละ 40 คน รวม 120 คน ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบ 4 ฉบับไปทดสอบ
กลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าว แบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีดังนี้

1. แบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar Test)
2. แบบทดสอบการเขียนเรียงความ (Essay Test)
3. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ (Analogies Test)
4. แบบทดสอบความรู้ไวยากรณ์ปรีวรรต (Transformational Grammar Test)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กับความรู้ไวยากรณ์
แบบเก่า ความรู้ไวยากรณ์ปรีวรรต และความสามารถในการใช้ภาษาเปรียบเทียบ
ในระดับค่อนข้างต่ำ (.51 - .58)
2. ความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจ
ไวยากรณ์ทั้งแบบเก่าและไวยากรณ์ปรีวรรต ในระดับค่อนข้างต่ำ ผลการวิจัยข้อนี้

แสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจว่าการสอนไวยากรณ์อย่างเข้มงวดในโรงเรียน จะช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้ดีขึ้นนั้นไม่ถูกต้องนัก

3. ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ไม่ว่าแบบใดก็มีผลต่อความสามารถในการ เขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

4. ระดับชั้นของนักเรียนมีผลต่อความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์แบบเก่า แต่ไม่มีผลต่อความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ปริวรรต

ผู้วิจัยได้แสดงความเห็นว่า ความรู้ความเข้าใจไวยากรณ์ปริวรรต ซึ่งเป็น ทฤษฎีไวยากรณ์ที่ทันสมัย ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้ดีขึ้น จำเป็นที่จะต้อง มีการศึกษาค้นคว้าต่อไป เพื่อยืนยันให้ เห็นชัดเจนว่าความสามารถในการเขียนเรียงความ เกี่ยวข้องกับความสามารถในการแต่งประโยคให้ถูกต้องหรือไม่ และโรงเรียนมัธยมซึ่ง เน้นการเขียนเรียงความและความรู้ทฤษฎี ไวยากรณ์ ควรจะหาวิธีการสอนไวยากรณ์ที่ เหมาะสมและให้ประโยชน์ในการเขียนเรียงความ

งานวิจัยในประเทศ

นภพร ทรัพย์ทวีสมบูรณ์ (2516 : 114) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียน ภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปี 2 ในด้านต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านโครงสร้าง (Grammatical Structures) ด้านคำศัพท์และสำนวน (Vocabulary and Expression) ด้านการสะกดคำ (Spelling) และด้านเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation Marks) โดยศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้าน ว่าจะส่งผลกระทบต่อการใช้ในการเขียนระดับประโยคและระดับอนุเจต (Paragraph) อย่างไร หลังจากหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อบกพร่องขององค์ประกอบทั้งสี่ด้าน กับข้อบกพร่องในการเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ พบว่า มีความสัมพันธ์กันในทางบวก โดยเฉพาะข้อบกพร่ององค์ประกอบด้านโครงสร้างไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์สูงสุดต่อการ เขียนจริง ๆ ของนักศึกษา คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าถึง .75

อนึ่ง จากการคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta - Weight) ขององค์ประกอบทั้งสี่ด้านส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักศึกษา พบว่า โครงสร้างไวยากรณ์มีค่าน้ำหนักความสำคัญมากที่สุดถึง .66

กวางชิคา ลีลาพงศ์ (2518 : 67) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนสุดท้าย ปีการศึกษา 2517 ในโรงเรียนรัฐบาล 8 แห่ง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 270 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ความสามารถในการแต่งความอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

อัมพร อมราชีวะ (2518 : 72) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่สามในวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ มีความสัมพันธ์กับการนำไปใช้เขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คือ .68

ขจร พริ้งจำรัส (2519 : 64) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2516 ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมแบบสหศึกษาในส่วนกลาง 2 แห่ง คือ โรงเรียนบางกะปิ และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นไปใช้ในการเขียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .79 ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนทำคะแนนแบบทดสอบโครงสร้างไค-
เนลล์ร้อยละ 61.77 คะแนนในการเขียนร้อยละ 48.90

วรรณ บัวเกิด (2521 : 50 - 51) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง
ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ และทักษะการเขียนเรียงความของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 100 คน ในการวิจัยนี้ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง
การเขียนเรียงความนั้นหมายถึงเรื่องของการใช้คำ วลี การสร้างประโยค การเรียง
ลำดับความ รูปแบบของเรียงความ ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ
นี้มีส่วนเป็นโครงสร้างหลักภาษาอยู่ด้วยมาก ในการศึกษาเรื่องนี้พบว่า ความรู้เกี่ยวกับ
โครงสร้างการเขียนเรียงความกับทักษะการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กัน โดยมี
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .35 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งค่อนข้างต่ำ แสดง
ให้เห็นว่าทักษะการเขียนเรียงความมิได้เกิดขึ้นจากความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียน
เรียงความเพียงอย่างเดียว มีปัจจัยอื่นประกอบด้วย คือ การแสดงออกทางความคิด
อย่างต่อเนื่อง ซึ่งแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความแบบปรนัย
ไม่สามารถวัดความสามารถทางคำนี้กล่าวได้

ไพฑูริย์ กาญจนพันธ์ (2522 : 50 - 55) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการ
การเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง
จากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 วิชาเอกพลศึกษาที่กำลัง
ศึกษาในภาคปลายปีการศึกษา 2521 ของวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดมหาสารคาม
จำนวน 100 คน จากการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการนำโครงสร้างไปใช้ในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ แต่นักเรียนทำคะแนนแบบทดสอบไค-สแควร์ต่ำ กล่าวคือ คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจ
โครงสร้างไปใช้ในการเขียน ร้อยละ 33.90

สุปรานี แสนจิตร (2525 : 43) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน เท่ากับ .46, .36, .61 และ .48 ตามลำดับ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยมีความสัมพันธ์มากที่สุดกับการอ่าน รองลงมาคือ การเขียน การฟัง และน้อยที่สุดคือ การพูด

จากเอกสารและงานวิจัยที่นำมากล่าวทั้งหมด จะเห็นได้ว่าไวยากรณ์มีความสำคัญและมีส่วนสัมพันธ์ต่อการเขียน การเขียนเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่สัมพันธ์กับความคิด ความคิดกับการเขียนเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่องกัน คนที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เขียน คือ มีความคิดในเรื่องที่จะเขียนอย่างชัดเจน และมีความรู้เรื่องคำ การเรียงลำดับคำ การสร้างประโยค และการเรียงลำดับความ งานเขียนนั้นก็จะชัดเจนด้วย ดังนั้น ความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์จึงมีส่วนช่วยให้การเขียนมีประสิทธิภาพที่ยิ่งขึ้น

คำว่าทัศนคติความ "ไวยากรณ์" ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นโครงสร้างของความคิด การแสดงความคิดที่สมบูรณ์แต่ละครั้งอย่างน้อยต้องใช้ประโยคหนึ่งประโยค ซึ่งประกอบด้วยคำและการเรียบเรียงด้วยคำ ในด้านการใช้ภาษาเขียน ประโยคจะต้องแจ่มแจ้ง แสดงรายละเอียดต่าง ๆ ของความรู้ความคิดอย่างเป็นระเบียบ และจะต้องอยู่ในที่ที่สัมพันธ์กับประโยคความคิดอื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการวิจัยเพื่อหาคำตอบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนแบบอัตนัยหรือไม่ เพียงใด

2. เพื่อกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และความสามารถในการเขียน

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างเพื่อกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์

โอ.แอล.เดวิส และคนอื่น ๆ (O.L. Davis and others. 1964 : 69 - 77) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในเกรด 10 ถึงเกรด 12 และเรียนไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) การศึกษากระทำโดยการทดสอบนักเรียน 210 คน ด้วยแบบทดสอบความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ผลจากการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนทุกระดับชั้นมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน และนักเรียนชายบางระดับมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่ต่างจากนักเรียนหญิง

จันทร์เพ็ญ อันตระกูล (2513 : 74) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 270 คน โดยคัดเลือกจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเป็นโรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษาประเภทละ 3 แห่ง รวม 9 แห่ง กลุ่มตัวอย่างใช้แต่ละ 30 คน ผลการศึกษารูปได้ว่า

1. ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง
2. ความแตกต่างระหว่างเพศไม่ทำให้ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์แตกต่างกัน

กวงซิกา สีสายงค์ (2518 : 66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งชายหญิง จำนวน 270 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้

โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชายและหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิจัยทางภาษาไทย ผู้วิจัยจากกรมวิชาการ (อารี ยังสกุล. 2514 : 13 - 14 อ้างอิงมาจาก กรมวิชาการ กองการวิจัย. 2505 : 1 - 14) ได้ทดสอบความรู้ภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจบประถมศึกษาปีที่สี่ ในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และเพื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบระหว่างนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กับนักเรียนในจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางภาษาของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย
2. กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายมีลักษณะเป็นวิวิชชีพนัยมากกว่ากลุ่มนักเรียนหญิง
3. ยังไม่มีหลักฐานยืนยันว่า นักเรียนที่ใช้ภาษากลางทั้งที่บ้านและโรงเรียน จะเรียนภาษาไค้ดีกว่า หรือเหมือนกันกับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นที่บ้านและใช้ภาษากลางที่โรงเรียน
4. กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีลักษณะเป็นเอกพันธ์มากกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนในจังหวัดภูเก็ต

วรรณภา บัวเกิด (2521 : 51) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความและทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม จำนวน 100 คน จากโรงเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหง ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทยประกอบด้วยส่วนหนึ่ง ผลการวิจัยตอนหนึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนชาย แสดงว่า ความแตกต่างระหว่างเพศมีผลต่อความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างเพศกับโครงสร้างไวยากรณ์ มีทั้งที่เห็นว่าแตกต่างกันและไม่แตกต่างกัน แต่ในงานวิจัยฉบับนี้ตั้งสมมติฐานว่า นักเรียนหญิงมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูงกว่านักเรียนชาย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างระหว่างเพศกับความสามารถในการเขียน

คลาร์ก (Clark. 1961 : 205) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ โดยการควบคุมเรื่องอายุจริงและอายุสมอง เพื่อที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรดสาม สี และเกรดแปด ด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ 150 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่าน การสะกดตัว และการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งกว่านักเรียนหญิงในวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และเรขาคณิต

แซม (Sam. 1963 : 4624 - A) ได้ศึกษาพัฒนาการเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนเกรดห้าถึงเกรดแปด จำแนกตามเพศ ระดับชั้น และที่อยู่อาศัย โดยให้นักเรียน 900 คน เขียนเรียงความ โดยพิจารณาเกี่ยวกับชนิด ความยาว และความซับซ้อนของประโยค ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. พัฒนาการเกี่ยวกับการเขียนของนักเรียนแตกต่างกัน เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียน
2. นักเรียนสามารถใช้ประโยคและกลุ่มวลีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ตามระดับชั้นเรียน
3. นักเรียนที่มีที่อยู่อาศัยแตกต่างกัน มีพัฒนาการเกี่ยวกับการเขียนแตกต่างกันเล็กน้อย
4. ความสามารถในการเขียนของนักเรียนแตกต่างกันตามเพศ ระดับชั้นเรียน และที่อยู่อาศัย

โดเนลสัน (Donelson. 1967 : 37 - 41) ได้ทำการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 3 จำนวน 1,821 คน ซึ่งเขาได้แบ่งกลุ่มไว้ เป็นพวกที่ประสบผลสำเร็จในการเขียน และพวกที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเขียน โดยให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามและทดสอบแบบทดสอบสติปัญญาของโอตีส (Otis I.Q. test)

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปว่า เด็กที่มีความสามารถในการเขียนนั้น มักจะเป็น เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย และเป็น เด็กที่ฉลาดกว่าปกติ

งานวิจัยเกี่ยวกับภาษาไทย อินทร์ ศรีคุณ (2507 : 149) ได้ศึกษา เกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่สี่ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 246 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำและการแต่งความ สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ความสามารถทางการฟังและการอ่าน ของนักเรียนชายและหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนที่อายุ 8 - 11 ปี มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่มีอายุ 12 - 18 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนหญิงไม่ว่าจะระดับใดมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการแต่งความไม่แตกต่างกับนักเรียนชายที่มีอายุในระดับเดียวกัน

สมบุญ ชิตพงษ์ (2511 : 57) ได้วิจัยเรื่องสมรรถภาพทางสมองส่งผล ต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยใช้แบบทดสอบความถนัดด้านภาษาไทย ด้านความจำ และด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำทดสอบสมรรถภาพทางสมองของ ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ของโรงเรียนในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการสุ่มตัวอย่างมาอำเภอละหนึ่งแห่ง จากที่ได้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ในการเขียนเรียงความโดยให้เขียนบรรยายภาพที่กำหนดให้ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนเรียงความดีกว่านักเรียนชาย แต่ด้านอื่น ๆ มีความสามารถพอ ๆ กัน ทั้งนี้อาศัยของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีผลต่อความ แตกต่างของความสามารถในแต่ละด้านด้วย ยกเว้นความสามารถด้านความคล่องแคล่ว

ในการใช้คำที่แม่นยำในการพิจารณา หรือผู้ปกครองจะมีอาชีพต่างกันก็ไม่ทำให้ความคล่องแคล่วในการใช้คำต่างกัน

ปราณี สุทธิพงศ์ (2511 : 79) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมอง คำณภาษา และตัวเลข ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2510 ในภาคการศึกษา 1 ปรากฏผลดังนี้

ในค่านสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองคำณภาษา นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทุกระดับการศึกษา ลักษณะการพัฒนาคำนนี้ของนักเรียนชายและหญิง จะเป็นไปทันท่วงทีด้วยกัน คือ มีความงอกงามอย่างรวดเร็วในระยะต้น ๆ และค่อย ๆ ช้าลง และจะค่อย ๆ งอกงามเร็วขึ้นอีกครั้งเมื่อนักเรียนเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ในค่านสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองคำตัวเลข นักเรียนชายมีความสามารถสูงกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งปรากฏว่า ทั้งสองเพศ มีความสามารถไม่แตกต่างกัน ลักษณะของพัฒนาการในค่านนี้ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันเล็กน้อย คือ ทั้งชายและหญิงมีความงอกงามทางค่านนี้ ค่อนข้างเร็วในระดับการศึกษาชั้นต้น แต่อัตราความงอกงามของนักเรียนหญิงจะนานกว่าของนักเรียนชายเล็กน้อย

สามารถ วีระสัมฤทธิ์ (2512 : 98) ได้ศึกษาสมรรถภาพทางสมองบางประการ ที่สัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โดยใช้แบบทดสอบ 10 ชนิด ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนหญิงมีสมรรถภาพทางสมองคำณภาษาสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ η ระดับ .05

2. นักเรียนชายมีสมรรถภาพทางสมองคำณมิติสัมพันธ์ และความสามารถทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ η ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

3. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีสมรรถภาพทางสมองไม่แตกต่างกัน ในด้านความคล่องแคล่ว ทางการคำนวณ ความจำสัญลักษณ์ เหตุผล การรับรู้ ทางตา และความสามารถทางการเรียนคณิตศาสตร์

วรรณา บัวเกิด (2520 : 50 - 51) ได้วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของการเขียนเรียงความ และทักษะในการเขียน เรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียน เรียงความขึ้นใช้ทดลองกับนักเรียนโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างอยู่ในระดับสูง ทักษะการเขียน เรียงความอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียน เรียงความสูงกว่านักเรียนชาย แต่มีทักษะการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

กึ่งกาญจน์ สิริสุคนธ์ (2521 : 42) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อสอบแบบ เลือกตอบที่วัดความสามารถทางภาษา กับความสามารถในการเรียงความ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมธานีวิทยาคม จำนวน 260 คน ผลการ วิจัยตอนหนึ่งแสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบแบบอัตนัย นักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนชาย และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับความแตกต่างระหว่างเพศกับความสามารถในการเขียน ส่วนใหญ่ ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียน ชาย ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียน สูงกว่านักเรียนชาย

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถ ในการเขียน
2. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนของ นักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยทางสถิติ (Statistical Research) ต้องการที่จะทราบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศหรือไม่ เพียงใด ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด

รายละเอียดของการศึกษาค้นคว้ามีดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ ปีการศึกษา 2531 จำนวน 270 คน เป็นชาย 131 คน หญิง 139 คน ซึ่งสุ่มมาจากนักเรียนทั้งหมด 305 คน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วยแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ

- ✓ 1. แบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple-choice test items) 4 ตัวเลือก โดยมีคำตอบที่ถูกต้อง 1 คำตอบ และคำตอบที่เป็นตัวลวง 3 คำตอบ แบบทดสอบฉบับนี้มีจำนวน 60 ข้อ 60 คะแนน ใช้เวลาทำ 60 นาที

โครงสร้างไวยากรณ์ไทยที่ใช้วัดความเข้าใจในค่านะเบียนวิธีการเขียน
เรียงคำ การเข้าประโยค การเรียงลำดับความ และการเลือกใช้คำเพื่อประกอบ
เป็นประโยคที่ถูกต้อง

ตัวอย่าง

ข้อใด ใช้คำนี้ความหมาย

- ก. หลอนมีท่าที่อ่อนหวาน
- ข. หลอนมีกิริยาอ่อนน้อม
- ค. หลอนเป็นคนอ่อนแอ
- ง. หลอนพูดจาไม่น่าวลอ่อนโยน

✓ 1.1 วิธีการสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือมีขั้นตอน ดังนี้

1.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น พุทธศักราช 2521

1.1.1.2 ศึกษาแบบเรียนหลักภาษาไทยและแบบเรียน

ชุดทักษะสัมพันธ์ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.1.1.3 ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัย เพื่อใช้

ในการสร้างแบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

1.1.1.4 ศึกษาเทคนิคและวิธีการสร้างแบบทดสอบ

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

✓ 1.1.2 การสร้างแบบทดสอบ

1.1.2.1 สร้างแบบทดสอบโดยอาศัยเนื้อหาหลักภาษา

ไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โครงสร้างไวยากรณ์ที่ใช้วัดความเข้าใจในค่านะเบียน
วิธีการเรียงคำ การเข้าประโยค การสร้างประโยค การเรียงลำดับความ และ

การเลือกใช้ค่าเพื่อประกอบเป็นประโยคที่ถูกต้อง แบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมาพิจารณาเลือกใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ใค้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1.1.2.2 วิเคราะห์เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และสร้างคำถามวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนตามวิธีการจำแนกพฤติกรรมของ Benjamin Bloom (Bloom's Taxonomy of Educational objectives) ใค้ข้อสอบจำนวน 100 ข้อ 5 ตัวเลือก

1.2 การให้คะแนนและเกณฑ์ตัดสินระดับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

1.2.1 การให้คะแนน นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบได้ 0 คะแนน

1.2.2 เกณฑ์ตัดสินระดับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
ระดับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยคือคะแนนเป็นร้อยละ เทียบกับเกณฑ์ประเมินผลการเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ดังนี้

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระดับดีมาก หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 80 - 100

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระดับดี หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 70 - 79

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระดับปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 60 - 69

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระดับผ่าน หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 50 - 59

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระดับต่ำกว่าเกณฑ์ หมายถึง นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 0 - 49

✓ 1.3 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ทำเนิการดังนี้

1.3.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้งหมดไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องการสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ 3 ท่าน โรงเรียนโพธิ์วิทยาคม 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุมเนื้อหา สักส่วนของเนื้อหา และพิจารณาการใช้ภาษาในแบบทดสอบ ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทยตั้งแต่ .50 ขึ้นไป

1.3.2 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 82 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนแม่ระมาดวิทยาคม จังหวัดตาก แล้วตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน

1.3.3 วิเคราะห์ข้อสอบจากกระดาษคำตอบ โดยจัดเรียงกระดาษคำตอบ ตามลำดับคะแนนจากคะแนนสูงสุดไปถึงคะแนนต่ำสุด

1.3.4 แบ่งกระดาษคำตอบที่เรียงลำดับในข้อ 1.3.3 เป็น 2 กลุ่ม โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เพื่อหาค่าอ่านจำแนก (x) และค่าความยากง่าย (p) โดยใช้ตารางของ Chung Teh Fan (Fan, 1952 : 1 - 32)

1.3.5 คัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ตั้งแต่ .20 - .80 และค่าอ่านจำแนก (x) ตั้งแต่ .20 - 1.00 ได้ข้อสอบจำนวน 64 ข้อ

1.3.6 นำข้อสอบจำนวน 64 ข้อ ในข้อ 1.3.5 มาวิเคราะห์ตัวเลือกทั้ง 5 ตัว แล้วตัดตัวเลือกที่บกพร่องออก ได้ข้อสอบที่มีตัวเลือกที่มีคุณภาพ 4 ตัวเลือก

1.3.7 นำข้อสอบในข้อ 1.3.6 จำนวน 64 ข้อ มาคัดเลือกข้อสอบเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 60 ข้อ โดยพิจารณาสัดส่วนเนื้อหาและพฤติกรรมของ Benjamin Bloom ดังตาราง 1

ตาราง 1 วิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมของแบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้าง
ไวยากรณ์ไทย

เนื้อหา	พฤติกรรม						รวม
	ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า	
คำ-กลุ่มคำ-สำนวน	8	7	8	6	1	1	30
1. ชนิดของคำ							
2. คำสุภาพ-คำราชาศัพท์							
3. คำทับศัพท์							
4. คำประสม							
5. คำซ้ำ							
6. คำซ้อน							
7. กลุ่มคำขยาย							
8. สำนวน สุภาษิต คำพังเพย							
ประโยค	3	4	3	5	10	5	30
1. ประโยคสัมพันธ์							
2. ประโยคความเกี่ยว							
3. ประโยคความรวม							
4. ประโยคความซ้อน							
5. ประโยคบอกเล่า							
6. ประโยคคำถาม							
7. ประโยคปฏิเสธ							
8. ประโยคเงื่อนไข							
9. ประโยคใจความสำคัญ							
10. การเว้นวรรคตอน							
11. การลำดับคำและขอความในประโยค							
รวม	11	11	11	11	11	5	60

1.3.8 นำแบบทดสอบในข้อ 1.3.7 จำนวน 60 ข้อ ไปทดสอบ
กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิ์วิทยาคม จังหวัดเชียงราย จำนวน
40 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR 21 (วิเชียร เกตุสิงห์. 2530 :
106) ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่น 0.7 ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบฉบับนี้มีความ
เชื่อมั่นสูง

✓ 2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเป็นแบบทดสอบอัตนัย (Essay)
กำหนดให้นักเรียนแต่งเรื่องจากหัวข้อที่กำหนดให้ วัดความสามารถในการรวบรวม
ความรู้ ความคิด การจัดระเบียบความคิด เขียนออกมาได้อย่างถูกต้องและได้
ใจความสมบูรณ์ ชัดเจน แบบทดสอบฉบับนี้ กำหนดให้เลือกเขียน 4 เรื่อง ใช้เวลา
ทำ 60 นาที 100 คะแนน

ตัวอย่าง

ส่วนวนภาณิกที่กำหนดให้ 4 ส่วนวน ให้นักเรียนเลือกเขียนข้อความสั้น ๆ
เพียง 1 เรื่อง แสดงความรู้สึคนักศึกษายความส่วนวนภาณิก ให้ความยาวประมาณ
5 บรรทัด (วางรูปแบบการเขียนโดยเสรี)

- ก. คิดคนไปก่อนใช้
- ข. คนเป็นที่พึ่งแห่งตน
- ค. น้ำขึ้นให้รีบตัก
- ง. เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

✱ 2.1 วิธีการสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือมีขั้นตอน ดังนี้

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1.1.1 ศึกษาหลักสูตรภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา

ก่อนหน้า พุทธศักราช 2521

2.1.1.2 ศึกษาแบบเรียนชุดทักษะสัมพันธ์ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

2.1.1.3 ศึกษา เทคนิคและวิธีการสร้างแบบทดสอบ

วัดความสามารถในการเขียน

✓ 2.1.2 การสร้างแบบทดสอบ

2.1.2.1 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน

วัดความสามารถในการรวบรวมความรู้ ความคิด การจัดระเบียบความคิด เขียนออกมาได้อย่างถูกต้องและได้ใจความสมบูรณ์ชัดเจน

2.1.2.2 การกำหนดเรื่องให้นักเรียนแสดงความสามารถในการเขียนคำเนิการดังนี้

2.1.2.2.1 ผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทย โรงเรียนชุมชนแสงบุญพิศ 3 ท่าน โรงเรียนพิงวิทยาคม 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาและเรื่องที่กำหนด

2.1.2.2.2 เรื่องที่กำหนดให้นักเรียนเลือกเขียนได้อย่างเสรี ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ให้เลือกเขียน 8 เรื่อง ให้นักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแม่ระมาดวิทยาคม จำนวน 80 คน เลือกเรื่องที่จะเขียน แล้วนำเรื่องที่นักเรียนเลือกเขียนมาจัดลำดับ ผู้วิจัยนำเรื่องที่นักเรียนเลือกเขียนมากที่สุด 4 อันกับตามเวลาที่กำหนด มาใช้เป็นแบบทดสอบฉบับจริง

X 2.2 การให้คะแนนและเกณฑ์ตัดสินระดับความสามารถในการเขียน

2.2.1 การให้คะแนน ผู้วิจัยได้ดำเนินการและวางเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อ ดังนี้

(1) อ่านผลงานของนักเรียนในแต่ละข้อทุกคน แล้วจัดลำดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนเป็นกลุ่มกันมาก ที่ เกือบก็ พอใจ และต้องแก้ไขปรับปรุง

(2) การให้คะแนนในแต่ละข้อ พิจารณา 5 ด้าน ดังนี้

- (2.1) แนวคิดหรือแนวเรื่อง
- (2.2) การจัดระเบียบความคิด
- (2.3) การอ้างเหตุผล
- (2.4) ความสมบูรณ์ของเรื่อง
- (2.5) ความชัดเจน

ในแต่ละด้าน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดหรือแนวเรื่อง หมายถึง ความคิดหรือจินตนาการเรื่องราวจากหัวข้อที่กำหนดเป็นเรื่องราวที่แปลกใหม่ น่าสนใจ ตรงจุดมุ่งหมายและให้ความรู้ความลึก

การจัดระเบียบความคิด หมายถึง มีเค้าโครงความคิดที่เป็นระเบียบ มีการเชื่อมโยงความคิดที่ต่อเนื่องตามลำดับ ตามเหตุผล เน้นสิ่งที่ควรเน้น

การอ้างเหตุผล หมายถึง การเรียบเรียงเรื่องราวเหตุผลเข้ากับเนื้อเรื่อง และตัวอย่าง เหตุและผลสอดคล้องกัน และอ้างเหตุผลได้ถูกต้อง เหมาะสม

ความสมบูรณ์ของเรื่อง หมายถึง การเขียนที่มีเนื้อหาใจความสมบูรณ์ครบถ้วน แสดงรายละเอียดชัดเจน มีรูปแบบที่เหมาะสมกับเรื่องนั้น ๆ และใช้ระดับภาษาได้ถูกต้องตามลักษณะของเรื่อง

ความชัดเจน พิจารณาเรื่องการสะกดการันต์ ลายมือ การใช้คำ ประโยค สำนวน และการวรรคตอนเหมาะสม

2.2.2 การตรวจให้คะแนน พิจารณาให้คะแนนทีละด้านโดยวิธี

ซึ่งแบ่งเป็น 5 Scale และกำหนดค่าคะแนนดังนี้ ก็มาก คือ 5 คะแนน ก็ คือ 4 คะแนน เกือบก็ คือ 3 คะแนน พอใช้ คือ 2 คะแนน ต้องแก้ไขปรับปรุง คือ 1 คะแนน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เกณฑ์การตรวจวัดคะแนนความสมบูรณ์ในการเขียน

အုပ်စု -- စာရင်း.....

[illegible]

2.2.3 เกณฑ์ตัดสินระดับความสามารถในการเขียน ระดับ

ความสามารถในการเขียน คิดคะแนนเป็นร้อยละ เขียนกับเกณฑ์ประเมินผลการเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ดังนี้

ความสามารถในการเขียนระดับดีมาก หมายถึง นักเรียน
ที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 80 - 100

ความสามารถในการเขียนระดับดี หมายถึง นักเรียนที่
ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 70 - 79

ความสามารถในการเขียนระดับปานกลาง หมายถึง
นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 60 - 69

ความสามารถในการเขียนระดับผ่าน หมายถึง นักเรียน
ที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 50 - 59

ความสามารถในการเขียนระดับต่ำกว่าเกณฑ์ หมายถึง
นักเรียนที่ทำคะแนนจากแบบทดสอบได้คะแนนเป็นร้อยละระหว่าง 0 - 49

2.3 การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ

2.3.1 หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยนำ
แบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้งหมดไปให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ทาง
การสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ อาจารย์โรงเรียนชุมชนแสงบุญวิศ
3 ท่าน อาจารย์โรงเรียนโพธิ์วิทยาคม 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความครอบคลุม
เนื้อหา

2.3.2 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึง
กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 80 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียน
แม่ระมาดวิทยาคม จังหวัดตาก โดยมีจุดประสงค์ ดังนี้

(1) เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยในคำให้การให้คำสั่ง
และความบกพร่องของคำถามแต่ละข้อ

- (2) เพื่อเป็นแนวทางในการตรวจให้คะแนน
การเลือกเรื่องและการกำหนดเวลาที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
- (3) เพื่อพิจารณาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจข้อสอบ
แบบอัตนัยตามเกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้

2.3.3 ให้อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ทาง
การสอนภาษาไทย 2 ท่าน เป็นอาจารย์โรงเรียนแม่ระมาดวิทยาคม ตรวจให้คะแนน
งานเขียนในชั้นทดลองใช้ โดยใช้เกณฑ์การตรวจอย่างเดียวกันตามที่กำหนดไว้ข้างต้น
แล้วหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจ (Reliability of Scores) โดยใช้
ค่าสหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

ผลคะแนนของข้อสอบการเขียน มีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ของ
การตรวจเท่ากับ 0.9254 แสดงว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้และเกณฑ์ในการ
ตรวจที่ผู้วิจัยตั้งไว้มีความชัดเจน

การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่ได้ทดสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชมแสงวิทยาสังเคราะห์ ปีการศึกษา 2531 จำนวน
270 คน โดยกลุ่มตัวอย่างต้องทำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุด ใช้เวลาเก็บรวบรวมข้อมูล
2 วัน โดยสอบเรียงลำดับ ดังนี้

แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย ทดสอบในวันที่ 31 ตุลาคม
2531 ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที

แบบทดสอบความสามารถในการเขียน ทดสอบในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2531
ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 60 นาที

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและแบบทดสอบความสามารถในการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ ปีการศึกษา 2531 จำนวน 270 คน เป็นชาย 131 คน เป็นหญิง 139 คน ไปวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียน และเพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชายและหญิง ว่าเป็นอย่างไร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

1.1.1 หาค่าความยากง่าย โดยวิธีแบ่งกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ
ซึ่งใช้สูตร (Marshall and Loyde. 1971 : 223)

$$D = \frac{R_U + R_L}{N_U + N_L}$$

R_U = จำนวนครในกลุ่มสูงที่ตอบถูก

R_L = จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก

N_U = จำนวนคนในกลุ่มสูง

N_L = จำนวนคนในกลุ่มต่ำ

1.1.2 หาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีแบ่งกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ
ซึ่งใช้สูตร (Marshall and Loyde. 1971 : 231)

$$V = \frac{R_U - R_L}{N_U}$$

1.1.3 หาค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบแบบปรนัย
โดยใช้สูตร Kuder Richardson 21 (บุญธรรม กิจปรีการวิสุทธิ. 2527 : 240)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\bar{X}(k - \bar{X})}{k s_t^2} \right\}$$

k = จำนวนข้อสอบทั้งหมด

$\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย

s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

1.2 แบบทดสอบการเขียน

คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของการตรวจข้อสอบแบบอัตนัย โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน r_{XY} - Pearson Product Moment Correlation
(บุญธรรม กิจปรีการวิสุทธิ. 2527 : 159)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

r_{XY} = ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ = ผลรวมของผลคูณของคะแนนจากการตรวจ
2 คน

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนจากการตรวจแบบทดสอบ
ของคนที่ 1

ΣY = ผลรวมของคะแนนจากการตรวจสอบ
แบบทดสอบของคนที่ 2

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยใช้สถิติ t -test (ชูศรี วงศ์วัณณะ. 2527 : 179) สูตรดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)S_1^2 + (n_2-1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

2.2 หาค่าสหสัมพันธ์ (r_{XY}) ระหว่างคะแนนความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียน โดยใช้สูตร (ประคอง วรณสูตร. 2529 : 108) ดังนี้

$$N \Sigma XY = \Sigma X \Sigma Y$$

$$r_{XY} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2] [N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

2.3 ทดสอบความมีนัยสำคัญของ r โดยเทียบกับตารางค่าต่ำสุดของ
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ระดับความมีนัยสำคัญต่าง ๆ เมื่อกลุ่มตัวอย่างมีขนาดเกี่ยวกับ
(ประคอง วรณสุต. 2529 : 112)

$$b_r = \frac{1 - r^2}{N}$$

r = ค่า r จากประชากร (true r)

N = ขนาดของตัวอย่างแต่ละพวกที่เลือกจากประชากร
เกี่ยวกับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูล จึงขอกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S. D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
P - Value	แทน	ค่าแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติ
r	แทน	ค่าสหสัมพันธ์
Zr	แทน	ค่า r ที่เปลี่ยนเป็น Fisher's Z แล้ว โดยนำค่าไปเปิดตาราง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตอน ๆ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน
2. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน

3. เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย กับคะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง

4. เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย คะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน

ตัวแปรที่ศึกษา	n	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X} \%$
คะแนนความเข้าใจ	270	37.3111	7.5761	62.1851
คะแนนการเขียน	270	49.2148	12.8358	49.2148

จากตาราง 3 พบว่า

1. นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย เท่ากับ 37.3111 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ($\bar{X} \%$) 62.1851 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.5761

แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความสามารถในการเขียนเท่ากับ 49.2148 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ ($\bar{X} \%$) 49.2148 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.8358

แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ มีความสามารถในการเขียนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์

2. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน

2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียนของกลุ่มตัวอย่างรวม ปรากฏผลความตาราง 4

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน

ตัวแปรที่ศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.	r	P-Value
คะแนนความเข้าใจ	270	37.3111	7.5761	0.5030***	<.001
คะแนนการเขียน	270	49.2148	12.8358		

*** มีระดับนัยสำคัญน้อยกว่า .001

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์พบว่า คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการเขียนในระดับปานกลาง คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.5030 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$ นั้นแสดงว่า นักเรียนที่ได้คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูง ก็จะมีความสามารถในการเขียนได้ดี และได้คะแนนสูงตามไปด้วย และในทางตรงกันข้าม ถ้านักเรียนได้คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยน้อย หรือได้คะแนนต่ำ ก็จะมีความสามารถในการเขียนได้ไม่ดีและจะได้คะแนนการเขียนน้อย

เมื่อพิจารณาถึงความแปรผันร่วมกันโดยนำค่าสหสัมพันธ์ (r) มายกกำลัง (R-square) ได้เท่ากับ .25301 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ร้อยละ 25 ของความแปรปรวนหรือความแตกต่างของคะแนนการเขียน สามารถอธิบายได้ด้วยความแปรปรวนหรือความแตกต่างของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย หมายความว่า คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยของนักเรียนสามารถที่จะทำนายหรือพยากรณ์คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มนี้ได้ประมาณร้อยละ 25

2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน ในกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง ปรากฏผลความตาราง 5, 6

ตาราง 5 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย

ตัวแปรที่ศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.	r	P-Value
คะแนนความเข้าใจ	131	35.0000	7.3086	0.4881 ^{***}	<.001
คะแนนการเขียน	131	45.3435	11.2549		

*** มีนัยสำคัญน้อยกว่า .001

จากตาราง 5 พบว่า เมื่อแยกวิเคราะห์เฉพาะเพศชาย ปรากฏว่าคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการเขียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .4881

ตาราง 6 ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนน
ความสามารถในการเขียน ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

ตัวแปรที่ศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.	r	P-Value
คะแนนความเข้าใจ	139	39.4892	7.1913	0.4322 ^{***}	<.001
คะแนนการเขียน	139	52.8633	13.1982		

*** มีนัยสำคัญน้อยกว่า .001

จากตาราง 6 เมื่อแยกวิเคราะห์เฉพาะเพศหญิง พบว่า คะแนนความเข้าใจ
โครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการเขียน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ
0.4322

3. เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
กับคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง ปรากฏผล
 ตามตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
 กับคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มเพศชายและกลุ่มเพศหญิง

ตัวแปรที่ศึกษา	N	r	Zr	Z	P
ชาย	131	0.4881	0.5361	0.6188	> .05
หญิง	139	0.4322	0.4599		

ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจ
 โครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับคะแนนความสามารถในการเขียน ระหว่างกลุ่มเพศชาย
 และเพศหญิง พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .05 นั่นคือ ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
 กับคะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน
 ซึ่งแสดงว่า คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยของนักเรียนสามารถที่จะ
 ทำนายหรือพยากรณ์คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนกลุ่มนี้ทั้งชายและหญิง
 ได้ประมาณร้อยละ 25

4. เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย คะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง ปรากฏผลค่าตาราง 8, 9

ตาราง 8 เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระหว่างกลุ่มเพศชายกับกลุ่มเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ค่าสถิติพื้นฐาน		t
		$\bar{X}$	S.D.	
นักเรียนชาย	131	35.0000	7.3086	5.0363 ***
นักเรียนหญิง	139	39.4892	7.1913	

$$t_{.001} (df = 268) = 3.291$$

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 8 คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001 หมายความว่าโดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนหญิงมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูงกว่านักเรียนชาย ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 9 เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนระหว่างกลุ่มเพศชายกับ
กลุ่มเพศหญิง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ค่าสถิติพื้นฐาน		t
		$\bar{X}$	S.D.	
นักเรียนชาย	131	45.3435	11.2549	6.7168 ***
นักเรียนหญิง	139	52.8633	13.1982	

$$t_{.001} (df = 268) = 3.291$$

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตาราง 9 คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนของนักเรียนหญิง
สูงกว่านักเรียนชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .001 หมายความว่า โดยเฉลี่ยแล้ว
นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนชาย ผลการวิจัยเป็นไปตาม
สมมติฐานที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า *

1. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2531 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ จำนวน 270 คน เป็นชาย 131 คน เป็นหญิง 139 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากนักเรียนทั้งหมด 305 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า *

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบจำนวน 2 ฉบับ คือ

1. แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ วัดความเข้าใจในคำกระเปียบวิธีการเรียบเรียงท่า การเข้าประโยค การสร้างประโยค การเรียงลำดับความ และการเลือกใช้คำเพื่อประกอบเป็นประโยค

ที่ถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาหรือเรื่องราวต่าง ๆ จำนวน 60 ข้อ ให้ความค่า 60 นาที มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .97

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย กำหนดให้นักเรียนเขียนเรื่องจากหัวข้อที่กำหนดให้ จำนวน 4 ข้อ ให้ความค่า 60 นาที ใ้คะแนนโดยวิธี Rating Scale 5 คะแนน คือ คะแนนแนวคิดหรือแนวเรื่อง คะแนนการจัดระเบียบความคิด คะแนนการอ้างเหตุผล คะแนนความสมบูรณ์ของเรื่อง และคะแนนความชัดเจนในการใช้ภาษาเขียน มีค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์ในการตรวจเท่ากับ 0.92

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยเท่ากับ 37.3 คิดเป็นร้อยละ 62.18 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเท่ากับ 7.5761 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยอยู่ในระดับปานกลาง

2. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเท่ากับ 49.248 คิดเป็นร้อยละ 49.248 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเท่ากับ 12.858 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์

3. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียน ($r = 0.5030$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$) โดยสามารถพยากรณ์หรือทำนายความสัมพันธ์ทั้งกลุ่มได้ประมาณร้อยละ 25 ($R\text{-Square} = 0.25301$) และเมื่อทดสอบในกลุ่มเพศชายและเพศหญิง พบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนเช่นเดียวกัน ($r = 0.4881$, $r = 0.4322$ ตามลำดับ) โดยที่ค่าสหสัมพันธ์ที่พบในกลุ่มเพศชายไม่แตกต่างไปจากค่าสหสัมพันธ์ที่พบในกลุ่มเพศหญิง

4. นักเรียนหญิงมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยและความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .001$)

สรุปและอภิปรายผล

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียน

ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.5030 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < .001$ ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง มีผลงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานวิจัยของ นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ ซึ่งสรุปตอนหนึ่งว่า ข้อบกพร่องทางก้นโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์ต่อการเขียนระดับประโยค ข้อความสั้น ๆ และความเรียง โดยมีความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ .75 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 งานวิจัยของ ทวงชิคา สิลายัค ซึ่งพบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม ใ้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .83 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 อัมพร อมรพีระ ได้ศึกษากับนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา วิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับการนำโครงสร้างไปใช้ในการเขียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .68 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลงานวิจัยของ ขจร พริ้งจรัส ซึ่งศึกษาในเรื่องเดียวกัน แต่ศึกษากับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า ใ้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .79 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และผลงานวิจัยของ ไพสัพพ์ ประเสริฐรังษ์ ซึ่งศึกษาความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา ในการเขียน เพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีความสัมพันธ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .49 งานวิจัยดังกล่าว

เป็นการศึกษาภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สอง ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ มีงานวิจัยทางภาษาไทย คือ งานวิจัยของ วรณา บัวเกิด ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างการเขียนเรียงความกับทักษะการเขียนเรียงความ พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .35 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ ประกอบด้วยส่วนหนึ่ง และงานวิจัยตอนหนึ่งของ สุปราณี แสนจิตร ซึ่งสรุปว่า ความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะการเขียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .48 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ส่วนงานวิจัยของ คาง ประไพ ที่สอดคล้องกับงานวิจัยนี้ ได้แก่ งานวิจัยของ แมคคาร์ทนี (McCartney) ซึ่งสรุปว่า ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เป็นพื้นฐานของความสามารถในการเขียน

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ผู้ที่มีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย จะมีความเข้าใจเกี่ยวกับด้อยคำจำนวนในภาษา รู้จักเขียนให้เป็นวลี เป็นประโยค และเป็นกระบวนที่ถูกต้อง อีกทั้งทำให้สามารถใช้ความคิดได้อย่างเป็นระบบระเบียบ สามารถจัดรวบรวมประโยคทั้งหลายให้เป็นลำดับ และสอดคล้องกันเป็นเรื่องราวที่อ่านได้ความ ผลการวิจัยครั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมีส่วนช่วยในการเขียน เพราะนักเรียนที่ได้คะแนนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูง มีแนวโน้มที่จะได้คะแนนจากการเขียนสูงกว่า ซึ่งความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยในงานวิจัยครั้งนี้ มีส่วนช่วยการเขียนในระดับที่ไม่สูงนัก กล่าวคือความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในการเขียน มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความสามารถในการเขียนนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบอื่น ๆ อีก เช่น ความรู้ความลึกในเรื่องที่เขียน ความเข้าใจศัพท์จำนวน ประสบการณ์ในการเขียนและลีลาการเขียน เป็นต้น

2. ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูงกว่านักเรียนชาย แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศมีผลต่อความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย สอดคล้องกับงานวิจัยของกองการวิจัย กรมวิชาการ ซึ่งผลการวิจัยตอนหนึ่งสรุปว่า พัฒนาการทางภาษาของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณา บัวเกิด ซึ่งสรุปว่า นักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ไทย ประกอบด้วยส่วนหนึ่งแต่แตกต่างจากงานวิจัยของ จันทรเพ็ญ สันตะภูติ ที่พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศไม่ทำให้ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์แตกต่างกัน และแตกต่างจากงานวิจัยของ ดวงฉิภา ดีลายงค์ ซึ่งพบว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชายและหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนหญิงมีความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยสูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยและสอดคล้องกับหลักทฤษฎีจิตวิทยาที่ว่า นักเรียนหญิงมักมีความสามารถทางภาษามากกว่านักเรียนชาย ด้วยเหตุนี้นักเรียนหญิงจึงมีความถนัดทางภาษาและมีความรู้ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยมากกว่านักเรียนชาย เมื่อนักเรียนหญิงทำข้อสอบแบบปรนัยมีข้อเลือกตอบ จึงทำให้นักเรียนหญิงมีโอกาสพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้ดีกว่า ผลของการวิจัยครั้งนี้ สะท้อนความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยของนักเรียนหญิงจึงสูงกว่าของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความสามารถในการเขียนระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่านักเรียนชาย แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศมีผลต่อความสามารถในการเขียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อินทร์ ศรีคุณ ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียน

สะกดคำและการแต่งความสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยของ สมบูรณ์ ชิตพงษ์ ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีทักษะการเขียนเรียงความมากกว่า นักเรียนชาย อันเนื่องมาจากสมรรถภาพทางสมองต่างกัน งานวิจัยของ กิ่งกาญจน์ สิริสุคนธ์ ที่พบว่า แบบทดสอบเรียงความแบบอัตนัย นักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนชายที่ระดับนัยสำคัญ .01 งานวิจัยของ สามารถ วีระสัมฤทธิ์ ที่พบว่า นักเรียนหญิงมีสมรรถภาพทางสมองด้านภาษาสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยของ ปราณี สุทธิพงศ์ ที่พบว่าในก้านสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษา นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกระดั้การศึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ คลาร์ก ที่พบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่องการอ่าน การสะกดตัวและการเขียน (Clark. 1961 : 205) งานวิจัยของ โดเนลสัน ก็สรุปว่า เด็กที่มีความสามารถในการเขียนนั้นมักจะเป็น เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย (Donelson. 1967 : 37 - 41) ผลการวิจัยดังกล่าวแตกต่างจากงานวิจัยของ วรณา บัวเกิด ที่พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทักษะการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสูงกว่า นักเรียนชายสอดคล้องกับงานวิจัยวิชาที่ว่าหญิงมักมีความสามารถทางภาษามากกว่าชาย และจะแสดงจนเห็นได้ชัดเมื่อนักเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นระยะที่มนุษย์ค้นหา ความถนัดและความสามารถของตน เพื่อการศึกษาต่อหรือเพื่อประกอบอาชีพในอนาคต (ปราณี สุทธิพงศ์. 2511 : 79) และสอดคล้องกับเหตุผลทางจิตวิทยาพัฒนาการ เป็นระยะที่ เด็กชายและเด็กหญิงแสดงความแตกต่างกันในก้านพฤติกรรมและความสนใจ ลักษณะความเจริญเติบโตทางก้านต่าง ๆ ที่เห็นได้ชัด คือ มีทักษะทางก้านการใช้ ภาษาคีขึ้น (สุชา จันทน์เอม. 2527 : 49) ก้วยเหตุที่ความสามารถทางภาษา และความสนใจทางภาษาของนักเรียนหญิงมีมากกว่านักเรียนหญิงมีมากกว่านักเรียนชาย ดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนหญิงฝึกปฏิบัติกิจกรรมทางภาษามากกว่านักเรียนชาย ผลของ

การฝึกปฏิบัติย่อมทำให้เกิดทักษะความชำนาญ จึงทำให้นักเรียนหญิงสามารถเลือกใช้
ถ้อยคำสำนวน เรียบเรียงความคิดไว้อย่างถูกต้อง ชัดเจนและเหมาะสม กว้างเหว
ถึงกล่าวทำให้คะแนนความสามารถในการเขียนของนักเรียนหญิงสูงกว่าของนักเรียนชาย

ข้อเสนอแนะ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย
มีความสัมพันธ์และมีส่วนเสริมสร้างการเขียน จะเห็นว่านักเรียนที่มีปัญหาทางคำ
โครงสร้างไวยากรณ์ก็จะประสบปัญหาในการเขียน ฉะนั้นในการเรียนการสอนจึงควร
จัดให้มีการสัมพันธ์ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญ และเห็นประโยชน์ว่า
สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ จึงควรมีแบบฝึกการเขียนควบคู่ไปกับการฝึกเรื่อง
โครงสร้างไวยากรณ์

2. การสอนต้องให้นักเรียนรู้จักสังเกตการใช้ภาษาของบุคคลต่าง ๆ ในชีวิต
ประจำวัน สังเกตงานเขียนจากรูปแบบต่าง ๆ และนำข้อสังเกตนั้นมาอภิปราย
แสดงเหตุผลโต้แย้งหรือสนับสนุน เน้นในเรื่องการนำโครงสร้างหรือรูปแบบประโยค
ไปใช้ในการเขียนเพื่อสื่อความหมายในลักษณะต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

3. การเลือกหัวข้อในการเขียน เรื่องที่จะเขียนควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง
กับชีวิตประจำวันของนักเรียน เป็นเรื่องที่นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ
เป็นอย่างดี เพื่อจะได้ไม่เป็นอุปสรรคในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์
ในการถ่ายทอดความคิด

4. การเขียนเป็นเรื่องของการฝึกฝน ควรฝึกให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
เป็นภาษาเขียนที่เหมาะสม และเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจ
ในรายวิชาต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ

5. การประเมินผลการเขียน ครูควรตั้งเกณฑ์และจํากัดบัง ทนเขียนตามความสามารถ และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพิจารณาและประเมินผลงานเขียนของตนและของเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ด้วย เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป

6. เนื่องจากคะแนนที่ได้จากการเขียนของเพศชายและหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงควรพิจารณาถึงเรื่องนี้ในการปรับปรุงวิธีสอน

7. ปัญหาที่พบในการวิจัย คือ การสร้างและการเลือกเครื่องมือ อีกทั้งการสร้างเกณฑ์เพื่อที่จะใช้วัดระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้มีความเชื่อมั่นได้ ฉะนั้น การเรียนการสอนควรจะได้มีการปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือแบบทดสอบ หรือเกณฑ์ที่จะใช้วัดระดับความสามารถในการเขียน เพื่อจะทำให้งานวิจัยในคํานี้มีประโยชน์สำหรับการจัดการเรียนการสอนอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จะทําวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเรื่องลักษณะเดียวกันนี้ ใ้มากขึ้นทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมต่าง ๆ เพื่อนํามาเปรียบเทียบกัน ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงระดับความสามารถทางภาษาของนักเรียน และนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย และความสามารถในการเขียน โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ในโรงเรียนมัธยมต่าง ๆ เช่น โรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนชายกับโรงเรียนหญิงกับโรงเรียนแบบสหศึกษา โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนในต่างจังหวัด เป็นต้น

3. ควรมีการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทยกับความสามารถในทักษะกํานอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน

4. ควรมีการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนกับ
ความสามารถในการฟัง การอ่าน การพูด การคิด เป็นต้น

5. ควรมีการวิจัยหาลักษณะประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ
เขียนต่อไป เช่น ความเข้าใจคำศัพท์ ความสามารถทางเหตุผล ความสามารถ
ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ ความสามารถในการจับสำคัญของข้อความ
 เป็นต้น

បទពណ្យករ

บรรณานุกรม

- กึ่งกาญจน์ สิริสุคนธ์. ความสัมพันธ์ของข้อสอบเลือกตอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษากับการวัดความสามารถในการเรียงความ. ปริชญ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521. อักส่าเนา.
- ขจร พริ้งจำรัส. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปริชญ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อักส่าเนา.
- โชติรี ปราโมช ณ อยุธยา. ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อักส่าเนา.
- จันทร์เพ็ญ อันตระกูล. ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513. อักส่าเนา.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย. สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย โครงการปีที่ 1 : ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- ชวาล แพทย์กุล. "การวิเคราะห์สัมฤทธิ์ทางการเรียน," พัฒนาวิทย์ 7. กรุงเทพฯ : อักษรสัมพันธ์, 2514.
- _____. เทคนิคการเขียนข้อทดสอบ. กรุงเทพฯ : กุสุสภา, 2520.
- _____. เทคนิคการวิทย์. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2516.

- ชวนชัย เชื้อการุณ. ตัวแปรที่ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อักษรสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล,
2527.
- กวงชิกา สีสายงค์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์
อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อักษรสำเนา.
- นภาพร ทรัพย์ทวีผลบุญ. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย
ในสถาบันฝึกหัดครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516.
- นवरณ พินธุเมษา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2527.
- บุญธรรม กิจปรีชาวิสุทธิ. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
การพิมพ์พระนคร, 2527.
- บุญเหลือ ฤกษ์จร. ข้อสังเกตเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอนภาษาอังกฤษ. พระนคร :
โรงพิมพ์คุรุสภา, 2500.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทย - วิชาที่ถูกลืม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา, 2518.
- ประทอง กรรณสูต. สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- ประทีป วาทิกทินกร. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
2514.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2518.

- ปรานี สุทธิพงศ์. การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลข
ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา
2510 ในภาคการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัย
การศึกษา ประสานมิตร, 2511. อักส่าเนา.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. พื้นฐานการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2517.
- ปรีชา หิรินพงศ์. ลักษณะภาษาไทย. วิทยครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเคียนสโตร์,
2523.
- ผะอม โปษะภฤณะ. "หลักการเขียน," คำบรรยายวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ :
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2511.
- ไพฑูริย์ กาญจนพันธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับ
ความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2532. อักส่าเนา.
- ไพสณฑ์ ประเสริฐสังข์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ
กับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อักส่าเนา.
- วรรณ บัวเกิด. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างการเขียนเรียงความ
และทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
ศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. อักส่าเนา.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. โครงสร้างภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- วิเชียร เกตุสิงห์. สถิติวิเคราะห์สำหรับก วิจัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,
2526.

วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2530.

วีรณัฏฐ์ วรณที. ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อักสาเนา.

ศรีวิไล กอกจันทร์. ภาษาและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สกัญญา, 2529.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการสอนหนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 1 - 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2521.

_____. คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ คุรุสภา, 2521.

_____. หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ คุรุสภา, 2520.

สมบุญ ชิตพงศ์. สมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2511. อักสาเนา.

สามารถ วีระสัมพันธ์. สมรรถภาพทางสมองบางประการที่สัมพันธ์กับความสามารถทางการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2512. อักสาเนา.

สีหชา พินิจกุล นิตยา กาญจนวรรณ และสาดี ศรีเพ็ญ. การเขียนและการพูด. กรุงเทพฯ : สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี, 2514.

สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.

- สุปรณี แสนจิตร. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างหลักภาษาไทยกับทักษะในการใช้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อักสำเนา.
- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย สาขาศิลปศาสตร์. ไทยศึกษา : การใช้ภาษา (10161) เอกสารการสอนชุดวิชา. กรุงเทพฯ, 2527.
- อมรา แสงจันทร์. "แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach)," วารสารภาษาปริทัศน์. 2(11) : 11 - 17 ; 2524.
- อัมพร อมราชีวะ. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการนำโครงสร้างนั้นมาใช้ในการเขียนของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2518. อักสำเนา.
- อารี บังสกุล. อิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการ ที่อาจส่งผลต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2513 ของโรงเรียนกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2514. อักสำเนา.
- อินทร์ ศรีคุณ. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแก้ความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509. อักสำเนา.

Andreas, Burton G. Experimental Psychology. New York : John Wiley & Son, Inc., 1960.

Allen, Harold B. Teaching English as a Second Language. New York : McGraw - Hill, Inc., 1965.

Billow, F.L. The Techniques of Language Teaching. London : Longmans, Green and Co Ltd., 1961.

- Clark, Willis W. "Boys and Girls Are Three Significant Differences?," The Journal of Educational Research. 54 : 205 ; February, 1961.
- Davis, O.L. and others. "High School Students Awareness of Structural Relationships in English," The Journal of Educational Research. 58 : 69 - 77 ; October, 1964.
- Donelson, Keneth L. "Variables Distinguishing Between Effective and Ineffective Writers in Tenth Grade," The Journal of Experimental Education. 35 : 37 - 41 ; Summer, 1967.
- Fan, Chung - Teh. Item Analysis Table. Educational Testing Service : U.S.A., 1962.
- Gurrey P. Teaching English as a Foreign Language. London : Longmans, Green and Co. Ltd., 1965.
- Marshall, Jon C. and Loyde, W. Hales. Essentials of testing. Massachusetts : Addison - Wesley, 1972.
- McCartney, William A. "The Development of An Objective Instrument for Measuring the Writting Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts. 23 : 2375 ; January, 1963.
- O'Donnell, R.C. "The Correlation of Structure Relationship in English and Ability in Written Composition," The Journal of Educational Research. 57 : 464 - 467, 1964.
- Sam, Norman Harold. "Written Language Development of Intermediate Grade Children," Dissertation Abstracts. 23 : 4624 - A, 1963.
- Smithies, Michael. "Teaching of Writting," Bulletion of the English Language Center. II : 9 - 10 ; March, 1972.
- Spencer, D.H. Guided Composition Exercises. London : Longmans, 1968.
- Vallette, Rebecca M. Modern Language Testing : A Handbook . New York : Harcourt Brace & World, 1967.
- Wardhaugh, Ronald. "Ability in Written Composition and Transformational Grammar," The Journal of Education Research. 9(60) : 427 - 429 ; May - June, 1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

คำชี้แจง ข้อสอบมีจำนวน 60 ข้อ เวลา 60 นาที

ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในช่องอักษร ก, ข, ค หรือ ง ในกระดาษคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

ตัวอย่างการตอบข้อสอบ

(๐) " ไปรคอย่าทิ้งขยะ " เป็นประโยคชนิดใด

- ก. ประโยคคำสั่ง
- ข. ประโยคปฏิเสธ
- ค. ประโยคขอร้องให้ทำ
- ง. ประโยคขอร้องไม่ให้ทำ

กระดาษคำตอบ

	ก	ข	ค	ง
(๐)	()	()	()	(X)

ในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนคำตอบทำก็ดังนี้

	ก	ข	ค	ง
(๐)	(*)	()	()	(X)

คำชี้แจง ข้อ 1 ถึง ข้อ 8 ตัวเลือกใดที่ทำให้ข้อความในแต่ละข้อได้ใจความสมบูรณ์

1. คนเดินเที่ยวในตลาดกัน.....

- ก. พลุกพล่าน
- ข. เห็นพาน
- ค. พร้อมพร้อม
- ง. พร้อมเพรียง

2. เมื่อเห็นหญิงชรากำลังจะข้ามถนน สมชายก็.....พาข้ามอย่างเต็มใจ
- ชวนชวาย
 - ชะมัดเขม่น
 - กระชื้อรื้อร่น
 - ถูกลูกจอบ
3. พอมค.....วงการหนัง คลว่าตุ๊กตาทองไปครองหลายตัว
- คู่
 - ใน
 - แห่ง
 - ของ
4. ในเวลาพูดอย่างน้อยจะมี 2 ฝ่าย คือ ผู้พูดและผู้ฟัง การพูดคนเดียวด้วยคำย่อไม่สามารถทำหน้าที่ของมันได้ และจะไม่มีผล....เกิดขึ้นเลย
- ใจ ๆ
 - สิ่งใด
 - เหตุใด
 - อย่างไร
5. การเกษตรในเมืองไทยขณะนี้ คนไทยไม่สนใจทำให้ เป็นล่ำ เป็นสัน.....อาชีพในทางเกษตรคงจะเป็นอาชีพที่มั่นคงอาชีพหนึ่ง
- เพราะ
 - กึ่งนั้น
 - ก้วย
 - มิฉะนั้น

6. ".....นักเรียนมิไ้รู้ซึ่งถึงคุณค่าแห่งวรรณคดีไทย.....มีความกึกกึก ๆ ไปในทางที่หาลาย"
- ก. เนื่องจาก, ก็
 - ข. เนื่องจาก, จึง
 - ค. ทั้งที่, จึง
 - ง. ทั้งที่, ก็
7. เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาที่เชียงใหม่ มีประชาชนมาต้อนรับรายกันสองฟากถนน เพื่อ.....
- ก. รับเสด็จ
 - ข. เฝ้าฯ รับเสด็จ
 - ค. ถวายการต้อนรับ
 - ง. ถวายการรับเสด็จ
8. แม้ว่าหนทางที่ขึ้นมาชมพระพุทธรูปนั้น ค่อนข้างยากลำบากสูงชัน.....
- ก. พวกเราก็ก็น้อยท้อ
 - ข. ซึ่งมีธรรมชาติสวยงามสมใจ
 - ค. แค่นี้ก็เต็มไปก้วยกองหิน เศษหิน
 - ง. ทำให้เกิดทางด้วยความยากลำบาก
9. "การดูหนังสื่ให้จำแนม ควรดูในตอนก่อก่อนเข้านอน" คำกล่าวนี้จะเชื่อมั่นได้มากขึ้น ถ้ามีข้อเท็จจริงใ้มาสนับสนุน
- ก. ในตอนก่อกอากาศเย็นสบายสมองจึงปลอดโปร่ง
 - ข. ในตอนก่อกเป็นเวลาที่เราส่งใจจากงาน ทำให้ไม่มีกังวล
 - ค. ในตอนก่อกสมองปลอดโปร่ง และมีเวลาในการดูหนังสื่อย่างมาก
 - ง. ในตอนก่อกเป็นเวลาที่สงบเงียบกว่าเวลาอื่น ทำให้มีสมาธิในการดูหนังสื่

10. ข้อใดที่สามารถคัดออกได้โดยไม่เสียความ
- ก. ในที่ป่านั้นไม่ว่าใครจะทำอะไร
 - ข. ให้แก่โรงเรียนหรือบริษัทอะไรก็ตาม
 - ค. ทุกคนมีจิตสำนึกเหมือนกันหมดว่า
 - ง. เขาทำเพื่อผู้อื่น

คำชี้แจง ข้อ 11 ถึง ข้อ 18 คำที่ขีดเส้นใต้สามารถแทนได้ด้วยคำ หรือข้อความใด

11. ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้ผ่านการเซนเซอร์จากเจ้าหน้าที่แล้ว
- ก. การตรวจสอบ
 - ข. การตรวจทาน
 - ค. การตรวจพิจารณา
 - ง. การตรวจคัดเลือก
12. ปราชญ์ยอมไม่สะทกสะท้านต่อคำนิทาและสรรเสริญ
- ก. หวั่นไหว
 - ข. ยอมรับ
 - ค. หลบหลีก
 - ง. กระทบ
13. พระภิกษุผู้มีไปอานน้ำที่หน้าหน้าวัด ไม่ช้าก็เกิดเจ็บไข้ขึ้น จึงต้องนอนทั้งวัน
- ก. สรงน้ำ ประวร จำวัด
 - ข. สรงน้ำ อาพาธ จำวัด
 - ค. สรงน้ำ ป่วย บรรพ
 - ง. สรงน้ำ ปลงสังขาร บรรพ

14. การประหยัคน้ำมันที่เป็นชั้นตอนนั้น ควรจะทำในรูปของแม่บ้าน เพราะเป็นผู้ใช้
กระแสไฟฟ้า
- ก. ให้แม่บ้านร่วมทำด้วย
 - ข. ทำในหน้าที่ของแม่บ้าน
 - ค. เป็นหน้าที่ของแม่บ้าน
 - ง. เป็นความเห็นชอบของแม่บ้าน
15. ผู้เขียนก็ใคร่ขอปิดหมวดให้ท่านผู้เขียนภาษาไทยว่า สามารถแก้ไขได้รัดกุม
และเป็นสำนวนไทยแท้หาที่ฉฉิดได้
- ก. เห็นด้วย
 - ข. ยอมรับ
 - ค. ให้เกียรติ
 - ง. ยกย่องชมเชย
16. หนังสือพิมพ์เป็นวรรณกรรมเร่ร่อน
- ก. ทำงานแข่งกับเวลา
 - ข. ปากกาเป็นอาวุธ
 - ค. น้ำขุ่นให้รีบตัก
 - ง. สุกเอาเผากิน
17. เจ้าทุกข์ว่าโชดอยคำวนเวียนเหมือนลูกหมาไล่กัดหางตนเอง
- ก. ขว้างงูไม่พ้นคอ
 - ข. ชักแม่น้ำทั้งห้า
 - ค. หายเรือในอ่าง
 - ง. ยุ่งเหมือนยุ่งตีน

18. คนขยันทำงาน เพลินจนลืมวันลืมคืน
- ลืมว่าวันนี้ เป็นวันที่ ทำไร
 - หลงลืมทำอะไรไม่ได้
 - ลืมว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่
 - ไม่ทราบว่าวันเวลาผ่านไป ทำไร
19. ข้อใดใช้คำกริยา "ถูก" ไม่เหมาะสม
- เราถูกปรักปรำ
 - ฉันถูกอาจารย์ไฉยม
 - นักเรียนถูกครูทำโทษ
 - สุนัขถูกลอตเตอร์วางวัดที่ 1
20. "เขา" ในข้อใดแตกต่างจากข้ออื่น
- เขาเดินไปแล้ว
 - เขาเป็นคนที่จริง ๆ
 - เขาสูงมากแต่มนุษย์ก็ยังปีนขึ้นไปถึง
 - เขามีอัธยาศัยดี มีน้ำใจต่อเพื่อนทุกคน
21. ข้อใดใช้คำวิเศษความหมาย
- หล่อนมีท่าทีอ่อนหวาน
 - หล่อนมีกิริยาอ่อนน้อม
 - หล่อนเป็นคนอ่อนแอ
 - หล่อนพูดจาฉะฉานชวนโยน
22. "เพราะ" ในข้อใดทำหน้าที่เป็นคำขยาย
- เพลงใน ฉบับนี้เพราะ
 - นักร้องคนนี้ร้องเพลง เพราะ
 - เขาร้องเพลงได้ดี เพราะมีครูฝึกดี
 - เขาร้องเพลง เพราะ ต้องการเงิน

23. "ว้าย" ในข้อใดใช้กับข้อความได้เหมาะสม

- ก. ว้าย อ้ายนอกคนอื่นนะ
- ข. ว้าย ฉันโง่ ซอฮิมไม่ได้
- ค. ว้าย ช่วยช่วยหมาไล่ก๊ากฉัน
- ง. ว้าย แหกมาแล้วรีบ ๆ กันหน่อย

24. คำว่า "เด็ก ๆ" ในข้อใดมีความหมายมากกว่าหนึ่งคน

- ก. เขาชอบคาราคนี่หน้าเด็ก ๆ นั้น
- ข. ฉันจะซื้อขนมไปฝากเด็ก ๆ ที่บ้าน
- ค. เมื่อเด็ก ๆ ฉันมักจะไปเล่นที่บ้านเขา
- ง. เขาละก็หุกเล่นเป็นเด็ก ๆ ไปได้

25. "ที่รับแก้วิทยุ โทรทัศน์และเครื่องไฟฟ้าทุกชนิด" ข้อความนี้เขียนใหม่ได้อย่างไร จึงจะดีที่สุด

- ก. ที่รับแก้วิทยุ โทรทัศน์ พัดลม และเครื่องไฟฟ้าทุกชนิด
- ข. ที่รับแก้ไขเครื่องไฟฟ้าทุกชนิด
- ค. ที่รับแก้เครื่องไฟฟ้าทุกชนิด
- ง. ที่รับซ่อมเครื่องไฟฟ้าทุกชนิด

26. ข้อใดที่ติดคำบุพบทออกแล้ว ยังมีความหมายคงเดิม

- ก. เขานั่งพักผ่อนอยู่ที่บ้าน
- ข. เขานั่งพักผ่อนอยู่บนบ้าน
- ค. เขานั่งพักผ่อนอยู่ในถ้ำ
- ง. เขานั่งพักผ่อนอยู่ข้างบ้าน

คำชี้แจง ส่วนที่สี่กเส้นใต้ในข้อ 27 ถึง ข้อ 29 ข้อใดถ้าตีคออกจะทำให้ข้อความ
ขาดความชัดเจน

27. ก. ครูทำการสอน
ข. นักเรียนทำการบ้าน
ค. ชวนนาทำการปลูกข้าว
ง. พระสงฆ์ทำการเทศน์เรื่องพระเวสสันดร
28. ก. เกลินบนถนน
ข. น้ำเสียคายต่อความรู้สึกของเขา
ค. เรื่องนี้ต้องไปบอกกับพ่อ
ง. ฉันทายรดแก่พี่
29. ก. เสื้อนุ่งรัดถูกจับแล้วเมื่อวานนี้
ข. นายสมหมายรับราชการทำงานในกระทรวงศึกษาธิการ
ค. ในอนาคตต่อไป ภาษาฝรั่งจะเป็นที่ยอมรับในสังคมเท่ากับภาษาอังกฤษ
ง. การศึกษาจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาอนาคตข้างหน้า
30. ข้อใดมีความหมายใกล้เคียงกันมากที่สุด
ก. ลูกเสื้อลูกจระเข้ ลูกนกลูกกา
ข. เสื้อเข้าเจ้าศีล อย่าเหยเสื้อหลับ
ค. ก่อหน้ามะหลับหลับหลังตะโก หน้าไหวหลังหลอก
ง. เห็นช้างชี้ชี้ความช้าง เห็นช้างเท่าหนู
31. ข้อใดมีความหมายเหมือนกัน
ก. ผู้ชายคนนั้นใจดี ใจชายคนนั้นดี
ข. เด็กคนนั้นตาขาว ตาเด็กคนนั้นขาว
ค. พี่ของฉันอ่อนใจ พี่ของฉันใจอ่อน
ง. ผู้หญิงคนนั้นหน้าสวย หน้าหญิงคนนั้นสวย

คำชี้แจง ข้อ 32 ถึง ข้อ 33 ให้นักเรียนเรียบเรียงข้อความที่ให้เป็นข้อความใหม่
และมีใจความสำคัญเทียบเท่าข้อความเดิม

32. ข้อความ เขาสอบตก เพราะเขาไม่ดูตำรา
ข้อกำหนด ให้เขียนประโยคด้วย เขาไม่ดูตำรา
- เขาไม่ดูตำรา เพราะเขาสอบตก
 - เขาไม่ดูตำรา เพราะฉะนั้นเขาสอบตก
 - เขาไม่ดูตำรา แล้วเขาสอบตก
 - เขาไม่ดูตำรา ที่เขาสอบตก
33. ข้อความ เขามีเงิน จึงซื้ออะไร ๆ ก็ได้
ข้อกำหนด ให้เขียนประโยคด้วย เขาจะซื้ออะไร ๆ ก็ได้
- เขาจะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ เพราะเขามีเงิน
 - เขาจะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ ขณะที่เขามีเงิน
 - เขาจะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ เมื่อเขามีเงิน
 - เขาจะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ ซึ่งเขามีเงิน
34. ประโยคในข้อใดมีความหมายแตกต่างไปจากกลุ่ม
- ความลึกของท่านใช้ผมเห็นด้วย
 - ผมไม่ได้ไม่เห็นด้วยกับความลึกของท่าน
 - ผมหาได้เห็นด้วยกับความลึกของท่านไม่
 - ผมไม่ใช่ไม่เห็นด้วยกับความลึกของท่าน
35. "น้ำมาปลากินหมก น้ำลคมกกินปลา" มีความหมายตรงกับข้อใด
- ที่ใครจึงมัน
 - ไก่ที่ซื้อแพะไล่
 - น้ำขึ้นให้รีบตัก
 - น้ำลคมกอดูก

36. "วรรณกรรมเป็นเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ การปกครอง แนวความคิดและค่านิยมในสังคมของแต่ละยุคสมัย"

จากข้อความนี้ ข้อใด เป็นประโยคที่มีใจความสำคัญ

- ก. กระจกเงาสะท้อนให้เห็นชีวิต
- ข. วรรณกรรมในสังคมแต่ละสมัย
- ค. วรรณกรรมสะท้อนให้เห็นชีวิต
- ง. วรรณกรรมเป็นเสมือนกระจกเงา

37. ข้อใดเป็นประโยคคำถาม

- ก. ใครจะไปรู้ได้
- ข. อะไรก็คือนั่น
- ค. เขาหาใครพบไม่
- ง. เขาจะพูดหรือไม่

38. ข้อใดเป็นคำตอบของประโยคนี้ "เธอไปอย่างไร"

- ก. เธอไปกับเพื่อน
- ข. เธอไปโดยรถไฟ
- ค. เธอไปเมื่อเช้านี้
- ง. เธอไปกรุงเทพฯ ทุกอาทิตย์

39. "ลูกสาวน้อยใจพอกินยาตาย" ควรเขียนวันวรรคอย่างไร

- ก. ลูกสาวน้อยใจ พอกินยาตาย
- ข. ลูกสาวน้อย ใจพอกินยาตาย
- ค. ลูกสาวน้อยใจพอ กินยาตาย
- ง. ลูกสาวน้อยใจพอกินยา ตาย

40. "ปัจจุบันผู้หญิงได้รับเลือกเป็นกำนันมากกว่าแต่ก่อน" คำกล่าวนี้จะสมเหตุผลถ้าข้อความใดต่อไปนี้มีสนับสนุน
- ก. เพราะผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมผู้ชาย
 - ข. เพราะผู้หญิงมีโอกาสทำงานมากขึ้น
 - ค. เพราะผู้หญิงมีความสามารถเท่าเทียมผู้ชาย
 - ง. เพราะผู้ชายเปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีบทบาทมากขึ้น
41. ต่อไปนี้ประโยคในข้อใดกล่าวถูกต้อง
- ก. เขาเสียใจที่เพื่อนสอบไล่ตก
 - ข. เขาเสียใจที่เพื่อนสอบไล่ตก
 - ค. เขาเสียใจในการสอบไล่ตกของเพื่อน
 - ง. เขาเสียใจด้วยเหตุจากเพื่อนสอบไล่ตก
42. ข้อความในข้อใดสมเหตุผลมากที่สุด
- ก. ขอให้ท่านทั้งหลายพยายามหาความก็ต่อไป เพราะธรรมชาติของมนุษย์ประพฤติดุชกรรม
 - ข. นักร้องคนนั้นจะต้องโด่งดังมีชื่อเสียงตลอดไป เพราะได้รับรางวัลมาแล้วถึง 3 ครั้ง
 - ค. หนังสือพิมพ์มีอิทธิพลมากกว่าครูในชั้นเรียน เพราะเป็นสิ่งที่พิมพ์ที่คนรู้จักมาก ทำให้เกิดควาไม่น่าเชื่อถือ
 - ง. ถ้าสามารถจำกัดการใช้ไฟฟ้าของประชาชนให้อยู่ในอัตราปัจจุบันได้ ก็จำเป็นต้องสร้างโรงไฟฟ้าขึ้น
43. ข้อใดเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมที่สุด
- ก. ฉันนอนหลับด้วยความคิดที่จะต้องไปหัวหิน
 - ข. ฉันนอนไม่หลับด้วยความคิดที่จะได้ไปหัวหิน
 - ค. ฉันนอนหลับด้วยความคิดสับสนที่จะได้ไปหัวหิน
 - ง. ฉันนอนไม่หลับด้วยความคิดที่จะต้องไปหัวหิน

44. ประโยค 2 ประโยคนี้ควรใช้คำสันธานใดเชื่อม จึงจะเหมาะสมและแจ่มแจ้ง
 ประโยคที่ 1 ผู้บังคับบัญชาสั่ง
 ประโยคที่ 2 ข้าราชการแต่งกายเครื่องแบบ
 ก. เพราะ
 ข. แก่
 ค. ว่า
 ง. ให้
45. "เขานอนไม่หลับ"
 "เขาปวดศีรษะ"
 ข้อใดรวมประโยคได้เหมาะสมที่สุด
 ก. เขานอนไม่หลับหรือเขาปวดศีรษะ
 ข. เขานอนไม่หลับแต่เขาปวดศีรษะ
 ค. เขานอนไม่หลับเพราะเขาปวดศีรษะ
 ง. เพราะเขานอนไม่หลับ เขาก็ปวดศีรษะ
46. ประโยคต่อไปนี้ไม่มีข้อบกพร่องตรงกับข้อใด
 "เหล่าอาสาสมัครนำเสื่อผ้าไปแจกคนตามจังหวัดต่าง ๆ ที่ยากจน"
 ก. วางส่วนขยายผิดที่
 ข. ประโยคไม่สมบูรณ์
 ค. ใช้คำพ้องเพี้ยนไม่ถูกต้อง
 ง. คำกริยาไม่สัมพันธ์กับข้อความ
47. "ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเฉพาะผู้ที่ยากลำบากเท่านั้น"
 ประโยคนี้เนื้อความตอนใด เป็นเงื่อนไข
 ก. ไม่ช่วยเหลือ
 ข. การช่วยเหลือเฉพาะบุคคล
 ค. ความยากลำบากของบุคคล
 ง. ความไม่ยากลำบากของบุคคล

48. "วัฒนานครสาวรังสีมาคนง ามกล่าวถึงออกกล่าวถึงกาย" ประชานและกริยาสำคัญ
ของข้อความนี้คือข้อใด
- วัฒนาคนง าม
 - รังสีมาคนง าม
 - รังสีมาออกกล่าวถึงกาย
 - วัฒนาออกกล่าวถึงกาย
49. ข้อใดสรุปใจความสำคัญได้ดีที่สุด
- ความสัจเป็นขรรณอันประเสริฐที่สุด
 - ผู้ที่แสวงหาความสุข จงปฏิบัติแต่ความสัจให้ เป็นสันดานของตน
 - ถ้าปฏิบัติได้ดังนี้แล้ว จึ่งจะพ้นห่วงทุกข
 - เพราะความสัจเป็นของแท้ในตนเองปราศจากการค
50. ข้อใดสรุปใจความสำคัญได้ดีที่สุด
- ความเกลียดความโกรธเป็นไฟเผาผลาญใจ
 - เรื่องอะไรจะต้องเก็บไว้ให้ เป็นทุกข์หนัก น้อยหนักตัว
 - ไม่มีอะไรจะทำให้สบายและเป็นสุขเท่ากับการให้อภัย
 - ใครอยากมีสุขต้องรู้จักให้อภัย
51. "การประหยัคเป็นการสร้างอนาคต....."
- ข้อใดเห็นลงในช่องว่างแล้ว ทำให้ข้อความนี้สมเหตุผลที่สุด
- การจะมีอนาคตที่ดีจำเป็นต้องมีฐานะที่ก็ักว
 - อนาคตจะมั่นคงได้นั้น จำเป็นที่จะต้องรู้จักใช้จ่ายและเก็บออมไว้บ้าง
 - การใช้จ่ายอย่างประหยัคเป็นการช่วยสังคมและประเทศชาติ
 - การใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย แม้จะมีทรัพย์สินมากก็จะยากจนได้ในที่สุด

52. "การใช้รถจักรยานยนต์เป็นสิ่งจำเป็น....."

ข้อใดที่เห็นลงในช่องว่างแล้ว ทำให้ข้อความนี้สมเหตุสมผลมากที่สุด

ก. เพราะเป็นการออกกำลังกายไปในตัว

ข. เพราะได้เรียนรู้กฎจราจรไปด้วย

ค. เพราะทุ่นเวลาการเดินทาง

ง. เพราะราคาถูกปลอดภัย

53. ข้อใดที่เรียงประโยคได้ถูกต้องเหมาะสมที่สุด

ก. ใบหน้าของหล่อนมีสีผิวมากมาย

ข. ใบหน้าของหล่อนมีสีผิวมากมาย

ค. ใบหน้าของหล่อนมีสีผิวมากมาย

ง. ใบหน้าของหล่อนมีสีผิวมากมาย

54. การเรียงลำดับข้อความและการใช้ถ้อยคำในข้อใดใช้ไวยากรณ์และเหมาะสมที่สุด

ก. ผู้ร้ายบุกยิงผู้มีอาชีพเลี้ยงปลา คือ นายบุญ สืบแสง ตาย

ข. ผู้ร้ายบุกยิงนายบุญ สืบแสง ผู้มีอาชีพเลี้ยงปลาตาย

ค. ผู้มีอาชีพเลี้ยงปลานายบุญ สืบแสง คนร้ายบุกยิงตาย

ง. ผู้ร้ายบุกยิงนายบุญ สืบแสง ผู้มีอาชีพเลี้ยงปลาถึงแก่ความตาย

55. ประโยคในข้อใดเลือกใช้คำได้เหมาะสมที่สุด

ก. ชาวเหนือ ชาวอีสาน ชาวใต้ ล้วนเป็นชาวไทยทั้งสิ้น

ข. ชาวเหนือ ชาวอีสาน ชาวใต้ ทุกคนเป็นชาวไทย

ค. ชาวเหนือ ชาวอีสาน ชาวใต้ ต่างก็เป็นคนไทย

ง. ชาวเหนือ ชาวอีสาน ชาวใต้ เป็นชาวไทย

56. การที่คนไทยซึ่งเป็นผู้ก่อการร้าย ยุยง ส่งเสริมให้ผู้อื่นทำร้ายคนไทยด้วยกัน มีผู้เปรียบว่าตรงกับคำพังเพย ประการนี้คือ

1. หอกชาวแครง
2. หนามขอกอก
3. เกลือเป็นหนอน

ให้เรียงลำดับความถูกต้องของคำพังเพยเหล่านี้ จาก ถูกต้องที่สุด - ถูกปานกลาง - ถูกน้อยที่สุด ว่าตรงกับข้อใด

- ก. 1 - 2 - 3
- ข. 1 - 3 - 2
- ค. 3 - 1 - 2
- ง. 3 - 2 - 1

57. ข้อใดมีการเรียงลำดับข้อความในประโยคที่ถูกต้อง

- ก. จะต้องตั้งชื่อการย่อความให้ด้วย ถ้ายังไม่มีชื่อเรื่อง
- ข. การย่อความ ถ้าไม่มีชื่อเรื่องจะต้องตั้งชื่อให้ด้วย
- ค. จะต้องตั้งชื่อเรื่องให้ด้วยการย่อความ ถ้ายังไม่มีชื่อเรื่อง
- ง. ถ้ายังไม่มีชื่อเรื่อง จะต้องตั้งชื่อเรื่องให้ด้วยการย่อความ

58. ข้อใดมีการเรียงลำดับข้อความในประโยคที่ถูกต้อง

- ก. 243 ล้านคนในทวีปเอเชีย ปัจจุบันไม่รู้หนังสือ
- ข. มีผู้ไม่รู้หนังสือ 243 ล้านคนในทวีปเอเชียปัจจุบัน
- ค. ในทวีปเอเชีย ปัจจุบันมีผู้ไม่รู้หนังสือ 243 ล้านคน
- ง. ปัจจุบันมีผู้ไม่รู้หนังสือ 243 ล้านคน ในทวีปเอเชีย

59. ข้อใดมีการเรียงลำดับข้อความในประโยคที่ถูกต้อง

1. เพราะรู้เหตุ
2. และดำเนินการตามเหตุนั้น
3. ที่ให้เกิดสุข
4. ความสุขเกิด

ก. 1 3 4 2

ข. 4 1 3 2

ค. 4 1 2 3

ง. 4 2 1 3

60. ข้อใดมีการเรียงลำดับข้อความในประโยคที่ถูกต้อง

1. ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นเวลานานแล้ว
2. งานบรรณาคเป็นงานบุญงานกุศลอย่างหนึ่ง
3. ส่วนใหญ่ในงานนี้เจ้าภาพมักจัดให้มีงานรื่นเริง
4. ที่พุทธศาสนิกชนในประเทศไทย
5. เลี้ยงดูกันเป็นเอิกเกริก

ก. 2 4 1 3 5

ข. 2 3 1 4 5

ค. 2 5 3 4 1

ง. 2 1 3 5 4

แบบทดสอบการเขียน

ชื่อ-สกุล..... เพศ.....

คำชี้แจง ข้อสอบมีจำนวน 4 ข้อ เวลา 60 นาที ให้นักเรียนเขียนให้ไ้จากความสมบูรณ์

1. จากเรื่องที่กำหนดให้ 4 เรื่อง ให้นักเรียนเลือกเขียนข้อความสั้น ๆ เพียง 1 เรื่อง แสดงความรู้สึคนักศึกษาขยายความเกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้ ให้ความยาวประมาณ 5 บรรทัด (วางรูปแบบการเขียนโดยเสรี)

ก. เพื่อนรัก	ข. ประชาธิปไตย
ค. ความกตัญญู	ง. บัวเสพทิศ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. ส่วนวนภาษิตที่กำหนดให้ 4 ส่วนวน ให้นักเรียนเลือกเขียนข้อความสั้น ๆ เพียง 1 เรื่อง แสดงความรู้สึคนักศึกษาขยายความส่วนวนภาษิต ให้ความยาวประมาณ 5 บรรทัด (วางรูปแบบการเขียนโดยเสรี)

ก. คิดตนไปก่อนใช้	ข. คนเป็นที่พึ่งแห่งตน
ค. น้ำขึ้นให้รีบตัก	ง. เห็นกงจักรเป็นดอกบัว

.....

.....

.....

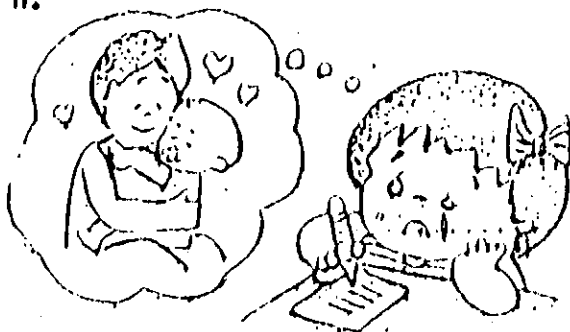
.....

.....

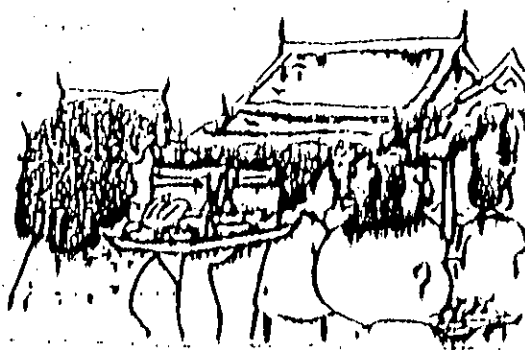
.....

3. ให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความอธิบายภาพเพียง 1 ภาพ ให้ความยาวประมาณ 5 บรรทัด พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องด้วย

ก.

ข.

ค.

ง.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. ให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ต่อไปนี้แล้วเลือกทำเพียง 1 เรื่อง แสดงความคิดเห็นว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เพราะเหตุใด พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบเนื้อเรื่องให้ชัดเจน

ก. "การพึ่งทำให้คนฉลาด รู้จักคิดและมีเหตุผล เพราะผู้ที่ไม่ชักคนอื่น
หมั่นพึ่งคนอื่นอยู่เสมอ เป็นผู้มีมารยาท เป็นคู่สนทนาที่ดี ตามหลักจิตวิทยากล่าวว่า
เป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์อย่างหนึ่ง ที่ปล่อยให้เขาระบายความในใจออกมา
ผู้ฟังก็มีความสุข เกิดความเข้มแข็งขึ้นมานอกจากนั้นยังทำให้เราได้รับความรู้
เพิ่มพูนอย่างไม่รู้สีกตัว เหมือนแองน่าที่ให้น้ำไหลดื่มอยู่เสมอ"

ข. ความเยือกความโกรธ เกิดแล้วเป็นโทษแก่ดวงจิต
ให้ห่อคอกขกอกหมกมนึก ชักพาให้จิตสั่นคลอน
คว่ำหน้าหงายหน้า บ้างตัวสั้นหน้าซีกตาเขี้ยวปาก
กายละเหี่ยเพี้ยนจิต ถ้าใครตกโกรธหายสบายเอ.

A series of horizontal dotted lines for writing, consisting of 12 lines. The first line is indented from the left margin. The remaining 11 lines are evenly spaced and span the width of the page.

ภาคผนวก ข

ค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัด
ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ไทย

ตาราง ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจโครงสร้าง
ไวยากรณ์ไทย

ข้อ	PH	PL	P	r	ข้อ	PH	PL	P	r
1	86	14	0.50	0.72	22	59	14	0.36	0.45
2	77	36	0.56	0.40	23	91	45	0.68	0.45
3	64	27	0.45	0.36	24	100	14	0.56	0.86
4	82	36	0.59	0.45	25	68	27	0.47	0.40
5	59	14	0.36	0.45	26	73	18	0.45	0.54
6	82	36	0.59	0.45	27	100	23	0.61	0.77
7	45	23	0.34	0.22	28	50	18	0.34	0.31
8	86	45	0.65	0.40	29	86	23	0.54	0.63
9	91	59	0.75	0.31	30	82	14	0.47	0.68
10	50	18	0.34	0.31	31	82	23	0.52	0.59
11	64	36	0.50	0.27	32	82	23	0.52	0.59
12	54	18	0.36	0.36	33	100	54	0.77	0.45
13	95	41	0.68	0.54	34	86	14	0.50	0.72
14	54	27	0.40	0.27	35	82	41	0.61	0.40
15	59	5	0.31	0.51	36	59	18	0.38	0.40
16	77	32	0.54	0.45	37	91	50	0.70	0.40
17	41	9	0.25	0.31	38	100	50	0.75	0.50
18	95	64	0.79	0.31	39	91	45	0.68	0.45
19	77	27	0.52	0.50	40	59	27	0.43	0.31
20	86	54	0.70	0.31	41	82	9	0.45	0.72
21	45	14	0.29	0.31	42	64	27	0.45	0.36

ตาราง (ต่อ)

ข้อ	PH	PL	P	r	ข้อ	PH	PL	P	r
43	91	27	0.59	0.63	52	77	32	0.54	0.45
44	95	27	0.61	0.68	53	95	41	0.68	0.54
45	82	45	0.63	0.36	54	64	14	0.38	0.50
46	59	23	0.40	0.36	55	59	18	0.38	0.40
47	50	23	0.36	0.27	56	86	23	0.54	0.63
48	68	0	0.34	0.68	57	68	5	0.36	0.63
49	68	18	0.43	0.50	58	45	5	0.25	0.40
50	54	5	0.29	0.50	59	59	5	0.31	0.54
51	59	23	0.40	0.36	60	77	36	0.56	0.40

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล นาย ชีรัช อ้นอารี

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2523 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนชุมแสงชนูทิศ
อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์
- พ.ศ. 2525 จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ป.กศ. สูง)
วิทยาลัยครูนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์
- พ.ศ. 2527 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี (กศ.บ.) มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พ.ศ. 2532 จบการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

ประวัติการทำงาน

อาจารย์ 1 โรงเรียนแม่ระมาดวิทยาคม อำเภอแม่ระมาด
จังหวัดตาก